XXXV. ÉVFOLYAM, 39. SZÁM

Ára: 2,80 Ft

1979. SZEPTEMBER 27.

Ludas Matyi

– Na, körülbelül ezt lehet majd látni a második emeleti lakásunkból.

Sajdik Ferenc rajza

mondjuk a magunkét

Egy újszülöttnek...

Egy kanadai cég – amint ezt néhány hónappal ezelőtt olvastam – több millió dollár értékű magyar bort rendelt, de másfél literes palackokban kérte az árut. Náluk ugyanis ez a divat – nálunk azonban nem, így másfél literes palackunk nincs. (Hogy mibe tegyük a bort, egyébként is gond. Előfordult, hogy egy alföldi város uszodájának medencéjét is meg kellett tölteni vele, mert kisebb hordó nem volt. Fürödni sajnos nem lehetett benne; állítólag nem sikerült kiszámítani, mennyi felárat kellene fizettetni a vízzel töltött medencére szóló jegyre...) A másfél literes palackok ügye azóta rendeződött: az üvegipar illetékesei – válaszolva a néhány hónappal ezelőtti újságcikkre – közölték, hogy most már hozzáfogtak a másfél literes zöld palackok gyártásához. A palackkészítés ugyebár nem karikacsapás. Annak idején azért nem tudtunk szállítani, mert előbb fel kellett készülni, az újfajta palackokat ki kellett kísérletezni, a gépeket fel kellett szerszámozni, mert – mint írták – ilyet még nem gyártottak. Amikor idáig értem a válasz olvasásában, lelki szemeim előtt megjelent egy családi sörösüveg, amely szintén másfél literes volt és zöld. Hát így múlik az idő! Talán 15 éve, hogy megszüntették a gyártását és már elölről kell mindent kezdeni. Mert sem a gyártási eljárás, sem a szerszámok, sem a szakemberek nem lelhetők fel. Így aztán a másfél literes zöld palackot újra fel kellett találni.

És olvastam azt is, hogy felújítják a nagybörzsönyi vízimalmot, ám ez nemcsak idegenforgalmi látványosság lesz: az energiatakarékosság érdekében megőrli majd a környékbeliek szemesterményeit is. A vízimalom olyan ősi alkalmatosság, hogy már éppen ideje volt megint feltalálni. Nem hivatalos értesülések szerint még egy sor olyan találmány vár kipróbálásra, ami valamennyi újszülöttnek új lesz. Már kísérleteznek a valóban piros színű piros fűszerpaprikával, továbbá a 6, de legalább 5 grammból készülő duplával. És, hogy milyen dinamikus a fejlődés, arra kiváló példa az, hogy abban a vendéglőben, amelyről júniusban még azt írtam e hasábokon, hogy extrának tartották egy vendég kívánságát, hogy legyen ízes palacsinta, újabban (július vége óta) az étlapon már szerepel az ízes palacsinta. Ha nem is mindennap – de hát kísérleti időszakban vagyunk, az új, az ismeretlen meghonosítása nem megy nehézségek nélkül.

Földi Iván

Virág-veszély

Soha nem hittem volna, hogy egy cserép fikusz, filodendron vagy sansevieria tűzveszélyes lehet. Sőt: több cserép zöldnövény még fokozza a tűzveszélyt.

Minderről akkor szereztem tudomást, amikor panelházunk földszintjén elolvastam a közszemlére kitett dörgedelmet, amely szerint haladéktalanul és feltétlenül el kell távolítani minden dísznövényt a ház folyosóiról. A fenti rendelkezés ellen vétőket szabálysértésért vonják felelősségre.

Fájó szívvel bár, de eltávolítottam – sokadmagammal, valamennyi lakótársammal együtt – a növényeket a panelház folyosóiról. Pedig olyan szépen fejlődtek itt, hogy öröm volt nézni, s tudom, hogy az amúgy sem túlméretezett lakásban közel olyan jó helyük sem lesz. A folyosók – amelyek eddig szívderítően zöldelltek, akár kánikula volt odakinn, akár hóvihar – most rideg hivatal, de még inkább egy kórház folyosóira emlékeztetnek, utóbbira csendes pihenő idején.

Azt mondják, mindez azért rendeltetett el így, mert ha netán tűz ütne ki a 16 emeletes toronyházban, a növények akadályoznák a tűzoltók élet- és vagyonmentő munkáját. Hát azt bizisten nem szeretném! Sem a tüzet, sem azt, hogy a végveszélyt elhárító, önfeláldozó tűzoltók éppen az én növényeim miatt ne tudjanak közlekedni. De azért kérdem illő tisztelettel:

1. Miért ne maradhatnának a növények például a folyosók oldalfalai mellett, ahol senkinek sem lennének útjában, még – gondolni is rossz rá – tűz esetén sem?

2. Miért nem azt rendelik el inkább, hogy a növények csak mozgatható állványra helyezhetők ki? Ezeket ugyanis a másodperc tört része alatt odébb lehet gurítani.

3. Sivár, kevés zöldterülettel megáldott fővárosunkban lassanként minden virágcserépnek külön örülünk. Ez nem része a környezetvédelemnek?

Várkonyi Endre

Csere

Örvendetes tempóban szaporodó új lakótelepeinken érdekes jelenséget tapasztalhat a figyelmes szemlélő: a lakók beköltözését követő egy-két hónap múlva a kapualjakban, telefonfülkék oldalán, lámpaoszlopokon megjelennek azok a kis cédulák, melyeken az új lakástulajdonosok csereszándékukat hirdetik. A dologban látszólag nincs semmi rendkívüli, hiszen előfordulhat, hogy valaki a tizedik emeletről a földszintre vágyik, vagy fordítva; netán az utcai oldalról szeretne átköltözni a parkra nézőre, s ezért némi anyagi áldozatra is hajlandó. Mindebből azonban csak az anyagi áldozat stimmel. Az sem a hirdető, hanem a hirdetésre jelentkező részéről: a csereszándék ugyanis szinte kivétel nélkül a „kisebbre" célkitűzésben nyilvánul meg. A magam részéről még ebben sem találtam semmi rendkívülit; hallottam már olyasmit, hogy valakinek nyomasztó tériszonya támadt egy hatalmas lakásban. Személyes érdeklődésem azonban mást bizonyított: nem a tériszony, hanem a 150–200 000 forint haszon reménye hajtja a cserélni szándékozókat.

Annak idején – az érdekeltek kivételével – mindenki örömmel üdvözölte azt a rendelkezést, amely szerint a háromévesnél fiatalabb gépkocsikat csak a MERKUR-on keresztül lehet értékesíteni. Ezzel megszűnt a 20–40 ezer forint munka nélkül, tehát jogtalanul szerzett jövedelem lehetősége. E rendelkezés nyomán egy pillanatra eszembe jutott: miért ne lehetne elrendelni, hogy a háromévesnél fiatalabb tanácsi lakást csak a tanácson keresztül lehessen elcserélni?

Sietve kijelentem, hogy ez csak egy pillanatra jutott az eszembe. Mert rögtön utána, velem született vajszívűségem azt a gondolatot sugallta, hogy azzal a rongyos százötvenezerrel hadd legyen boldog az a szerencsétlen, akinek nyakán maradt az új kocsija.

Fodor Zoltán

Tombolán nyert kiscsikó

Olvasom, hogy a pomázi lovasnapok keretében tombola lesz, amelynek a főnyereménye egy kiscsikó. A barátom, aki gyakran jár oda lovagolni, kapacitál, hogy menjek ki vele és tegyem próbára a szerencsémet.

Játszom a gondolattal, tényleg, mi lenne, ha nyernék egy kiscsikót? A dolognak vannak kétségtelenül előnyei is. Maga egy kiscsikó érték, forintban meghatározható összeg. Ha az ember közlekedésre használja, sok tekintetben nyereséges a mai energiaszegény világban. Londonban, a Hyde Park környékén, mindig irigykedve bámultam a kövér gyepen lovagló angol családokat. Persze, ez esetben, ha magam is ráállnék e sportra, csináltatnom kellene lovaglóöltözéket, csizmát, nadrágot, sarkantyút, kesztyűt, szép piros kabátot és pálcát. Viszont az is igaz, hogy nálunk, a parkban már a kocogókat is kinevetik, vagy legalábbis hosszan megnézik, mi lenne, ha lóháton kocognék.

Egyéb probléma is adódna, természetesen. Fellovagolni a lépcsőkön a második emeletre, ilyet a múltban egy kártyás gróf csinált, ki tudja, nekem, illetve a csikónak, sikerülne-e ez. Azután egy garzonlakásban lovat tartani! A patkócsattogtatás miatt meggyűlne a bajom az alattam lakó családdal. És ki hallott szobatiszta lóról?

Persze ott is hagyhatnám a pomázi téesznél, nevelésre. Tanulj csikó, csődör lesz belőled! Felnevelhetnék költségemre idegenforgalmi lónak, amely Frau és Herr Müllereket vinné a hátán verőfényes lankákon, lehetne belőle versenyparipa, amelyet a fogadók szidnának, akár díjugrató is, a legközelebbi öttusaversenyre. Nem is rossz befektetés.

De eladhatnám egy belvárosi kisiparosnak, vagy butikosnak is. Úgy hallottam ugyanis, hogy ők, magas jövedelmeik „igazolására", felárral vesznek át mindenféle pénz- és tárgynyereményt. Csak figyeljék: melyikőjük jár be kiscsikó hátán az üzletébe...

Tardos Péter

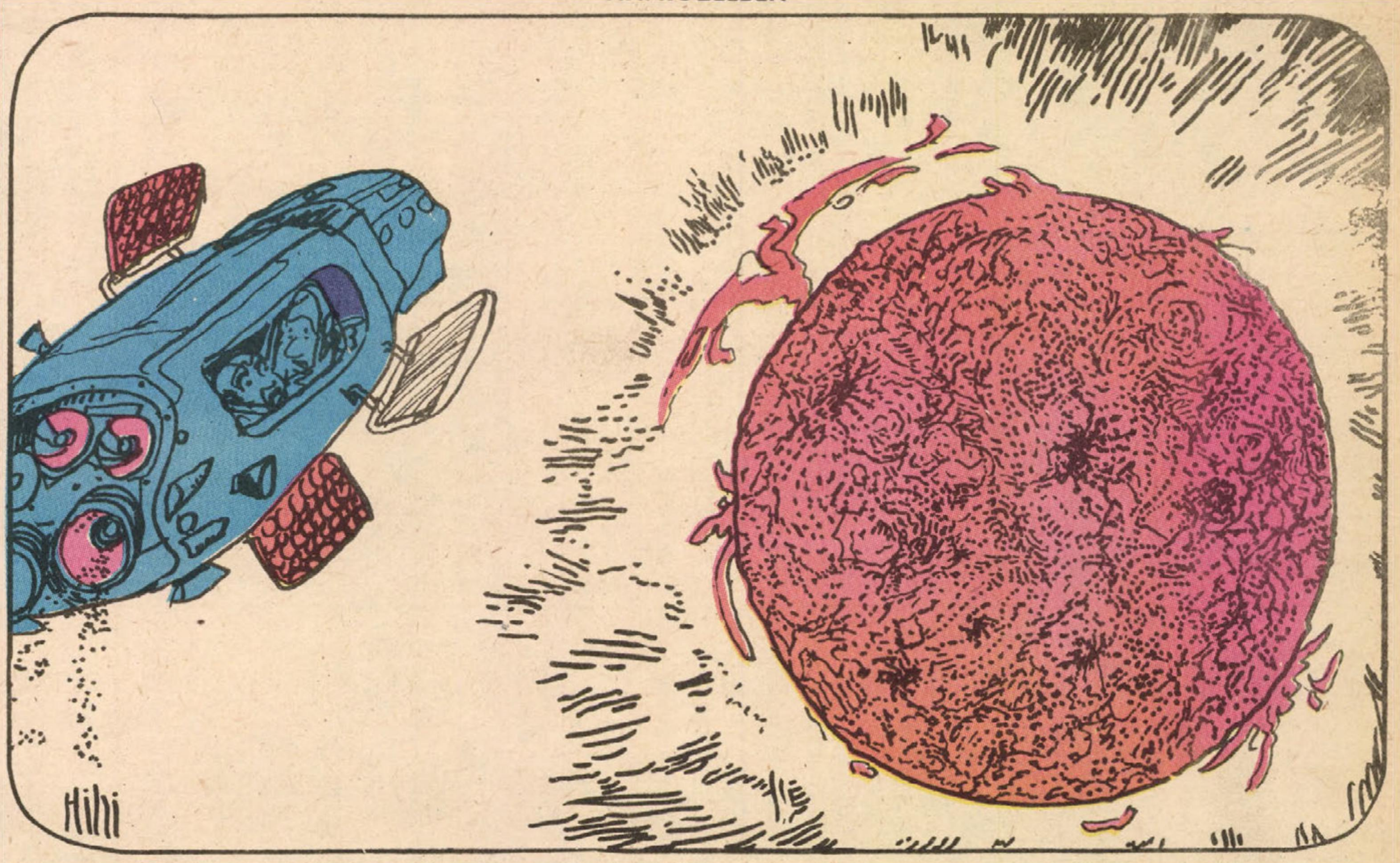
Kovács betéved egy kiskocsmába. Egymás után kéri az étlapon lévő húsételeket, de a pincér mindegyiknél azt válaszolja, hogy nincs, a végén pedig kijelenti, hogy csak pörkölttel szolgálhat.

— De hiszen itt, az étlapon tizenöt húsétel szerepel — mondja Kovács indignáltan.

— Kérem, az csak étvágygerjesztő.

NAPKÖZELBEN

— Micsoda esztelen energiapazarlás!

MI LESZEL?

Az új szorgalmi időszak kezdetével minden laptársunk kínos kötelességének érezte, hogy feltegye a kérdést: mi leszel, ha nagy leszel? Megkérdezték az elsőéves bölcsődéseket, az elsőéves ovisokat, az elsőéves kisdiákokat, az elsőéves nagydiákokat és az elsőéves egyetemistákat. A válaszokkal végül semmire sem mentek, mert a kérdezettek egyik fele űrhajós, a másik meg dolgozó akart lenni, ami részint sok, részint kevés.

Mi olyan alanyokat választottunk, akik már tudják, hol lakik az isten. Háromszázhuszonnyolc elsőéves vállalati igazgató mellének szegeztük a kérdést: mi leszel, ha nagy leszel? És hogy jövünk mi ahhoz, hogy a legérdekesebb válaszokat ne tegyük közkinccsé?

— Én egy kis vadász bácsi szeretnék lenni — mondta L. Pistike, a Légvár és Tolókürt igazgatója. — Lesz kispuskám, kiscsizmám, zergetollas kiskalapom, zsebecskémben egy előkelő kis vadásztársaság igazolványocskája...

— Aztán majd sorra puffantod a sok vaddisznócskát, szarvasbikácskát?

— Méghogy én? — szörnyülködött L. Pistike. — Hiszen én még egy papírstanecli elpukkantásától is berezzenek.

— Akkor minek akarsz egy előkelő kis vadásztársaság tagocskája lenni?

— Hehehe — mondta L. Pistike, — de mafla kérdéseid is vannak neked, ütődött hírlapíró bácsi.

— Én, ha nagy leszek, bizony csak páciens leszek — felelte kérdésünkre vastag kisfiúhangon Z. Gézus, az Egyesült Kétszersült főnöke. — Kicsiny vérnyomásom, pici neurózisom... Jaj, egy páciensnek jó sora van ám. A páciensnek mindenki csokit hoz, virágocskát hoz, a pácienst tilos megfúrni... Ha mindent tudni akarsz, riporter pajtás, engem már altattak is ám. Kétszer három hétig, mint a sicc, de cuki volt!

— Ha jól emlékszem, akkor aludtad el életed nagy üzletét, a norvég export-kekszport...

— Höhö... de milyen szépeket álmodtam helyette...

Izgalmas volt D. Farkasnak, a Négyszöggömbölygető kis vezérének a vágya is.

— Én bizám csak akadémikusnak megyek, ha hiszed, ha nem. A svédek máris szerelik a kis laboratóriumomat. Hosszú évek kemény kutatómunkája áll előttem. A székfoglalóm halálosan modern problémát tár majd a tudományos világ ámuló szemei elé. „A víz felhajtó erejének hatása a bemerülő testekre."

— Na de Farkaska — szörnyülködött lapunk munkatársa —, hiszen ezt a problémát már háromezer évvel ezelőtt megoldották.

— Na és? Attól még aktuális lehet. Vagy azt akarod mondani, hogy ma már nincs felhajtás?

— De hát akkor is... Arkhimédész apó ezt már töviről-hegyire elintézte. Erről aztán gyerekjáték székfoglalót tartani.

— Stimmel — kuncogott a kis D. Farkas. — Mit gondolsz, miért választottam éppen ezt a témát?

Sz. Béla, a Főtengely és Kösöntyű igazgatója határozott választ adott.

— Én saját halott leszek és kész — mondta. — E cél érdekében máris minden követ megmozgatok, mert építőmunkánk mai szakaszán tettekre van szükség. Hogy mást ne mondjak, hetenként kétszer visszajárok az apámékhoz ultizni. Le, a munkásosztályba. A dolgot jelentősen megnehezíti, hogy csak ugatom a kártyát.

— Ez nem lehet akadály — mondta lapunk munkatársa. — Ultizni bárki megtanulhat.

— Igen ám, csakhogy én színvak is vagyok.

— Béluska, és ha mégsem sikerül saját halottá válnod?

— Akkor megüt a guta.

— Rohanok a minisztériumba — nézett az órájára G. Jeromos, az Elefántcsonttorony-építők igazgatója. — Két percem van a bértollnok pajtás számára.

— Csak egy kérdésem lenne, Jerrike. Mi leszel, ha nagy leszel?

— Egyszerű — mondta a kis Jeromos. — Tulajdonos leszek. Építek magamnak kis villát nagy kacsalábon. Kis alagúttal, kis teniszpályával, kis uszodával, kis kandallóval, kis szaunával.

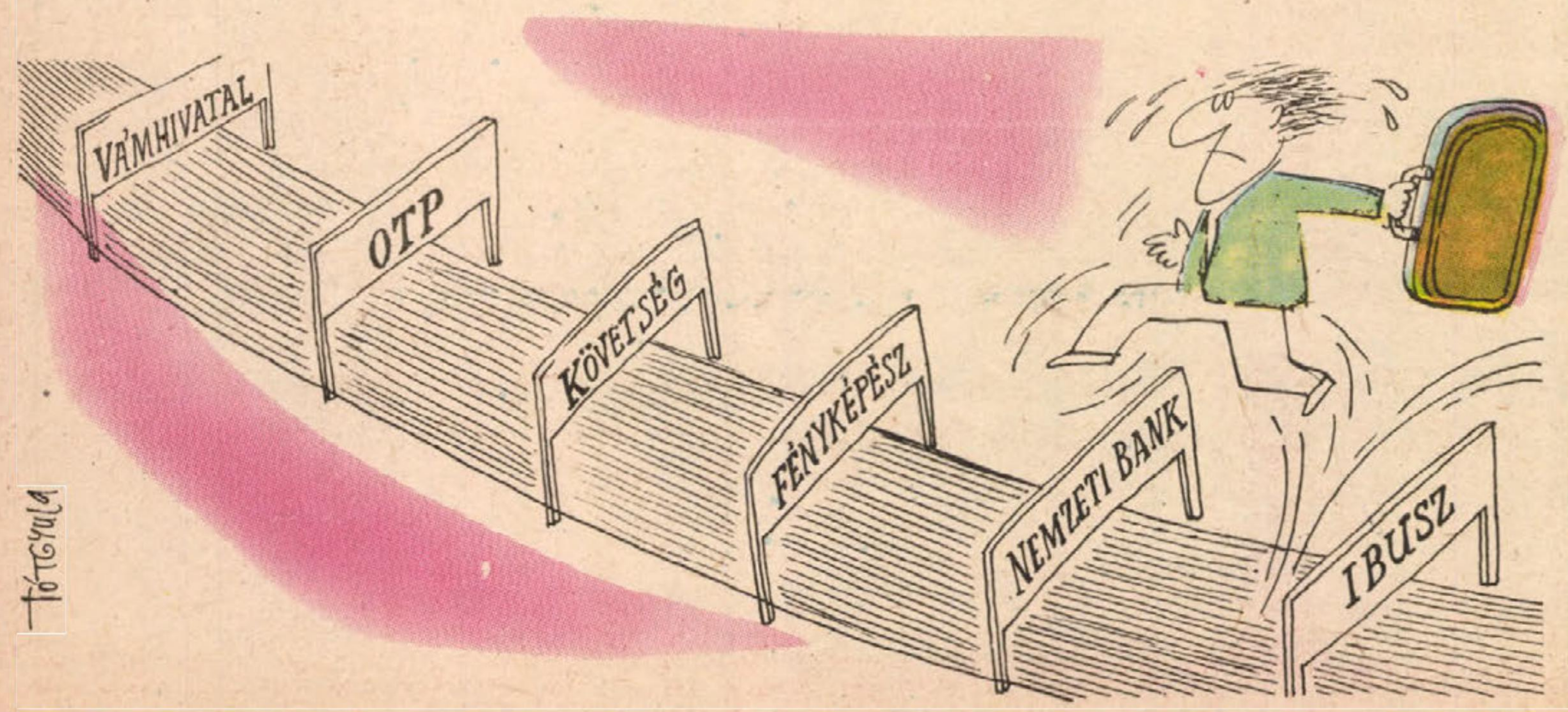
— Hm — tűnődött el lapunk munkatársa. — A kurrens építőanyagárak mellett ez nem túlságosan korszerű óhaj. Vagy... jesszusmária... csak nem arra gondoltál, hogy a vállalati kapacitás galád igénybevételével látsz hozzá?

— Ez már a második kérdés — mondta G. Jeromos.

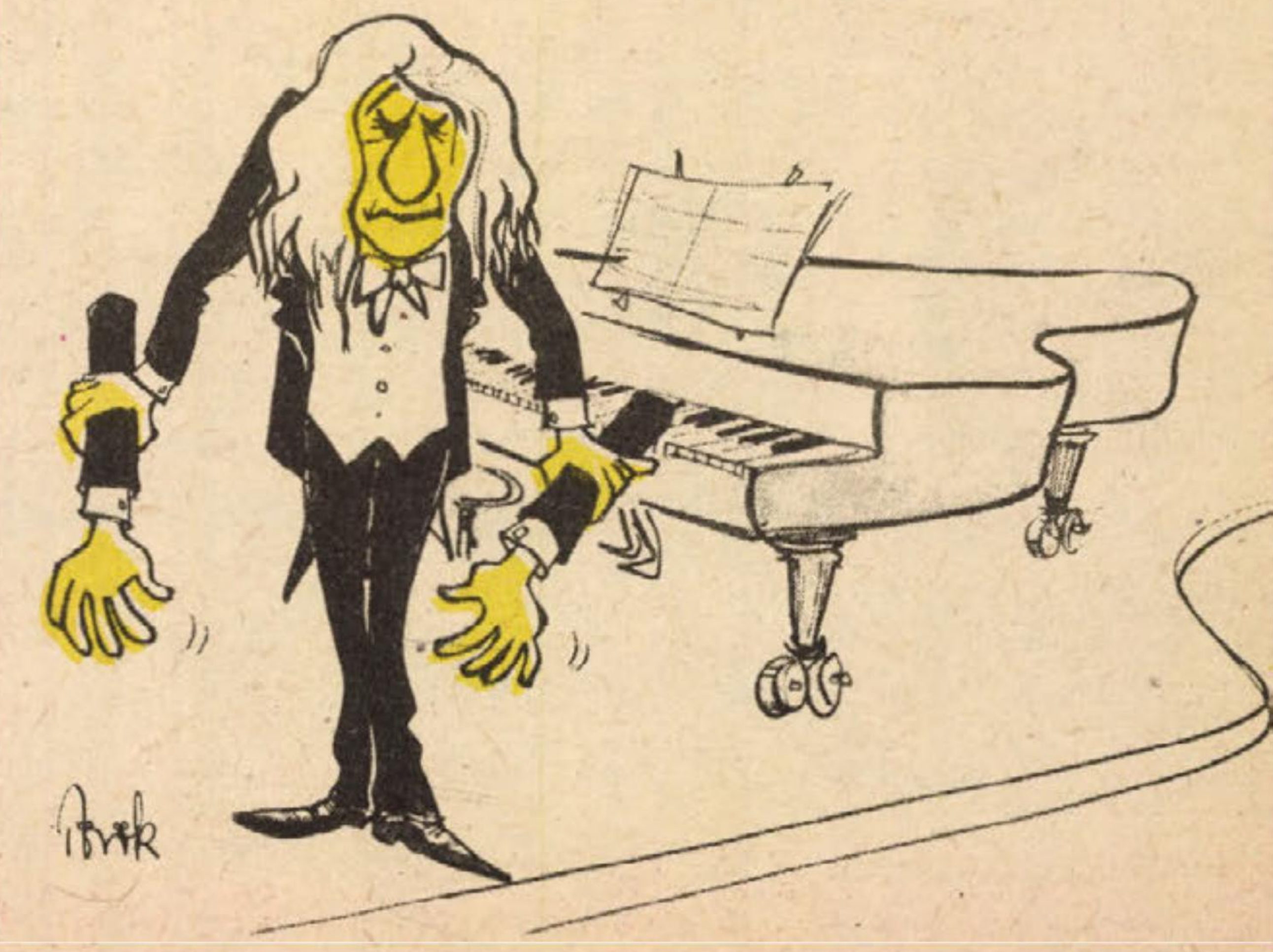
És rohant a minisztériumba.

Peterdi Pál

TURISTAÚT

NÉGYKEZES

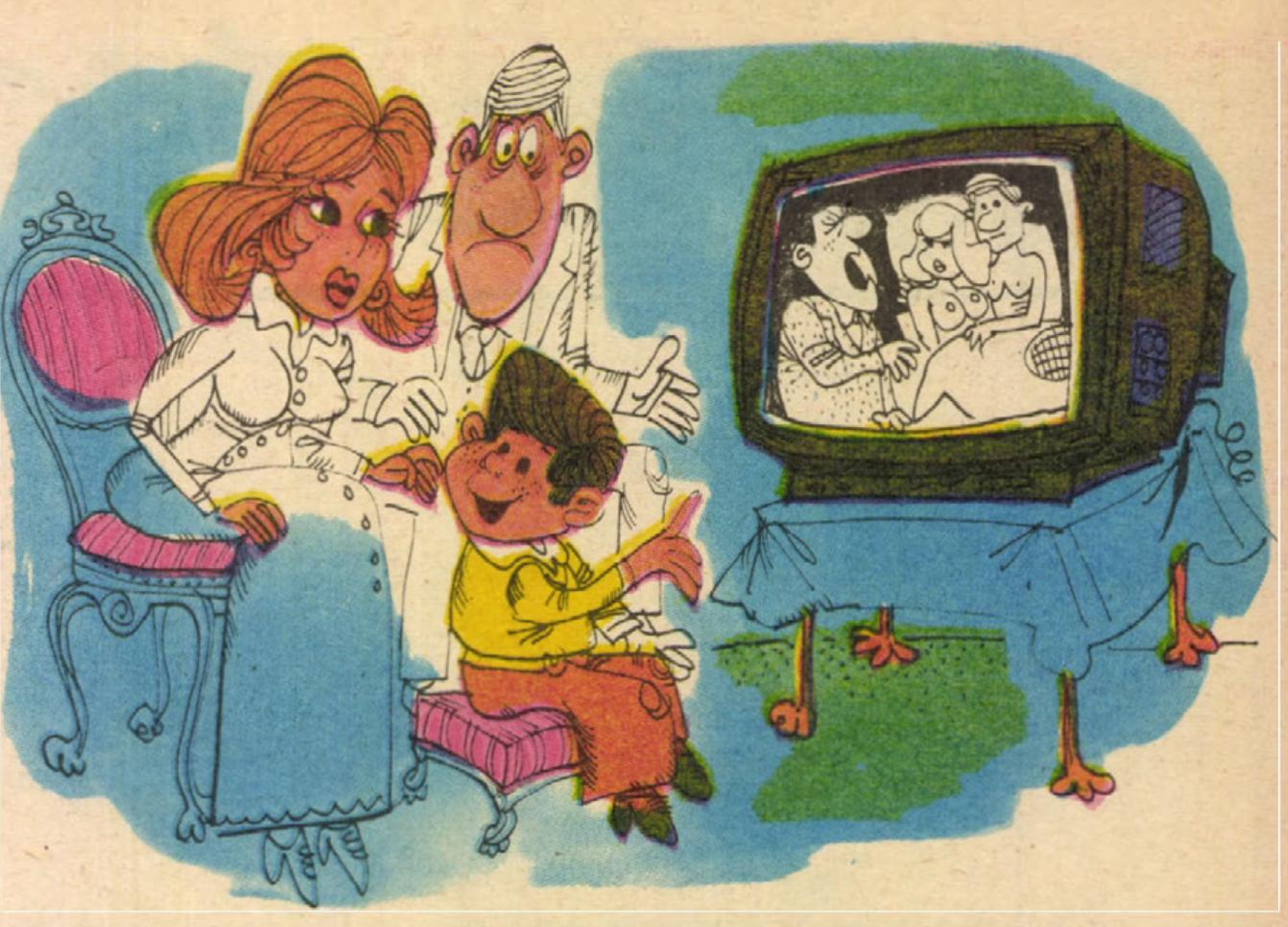
BÚCSÚ PALÁSTI LÁSZLÓTÓL

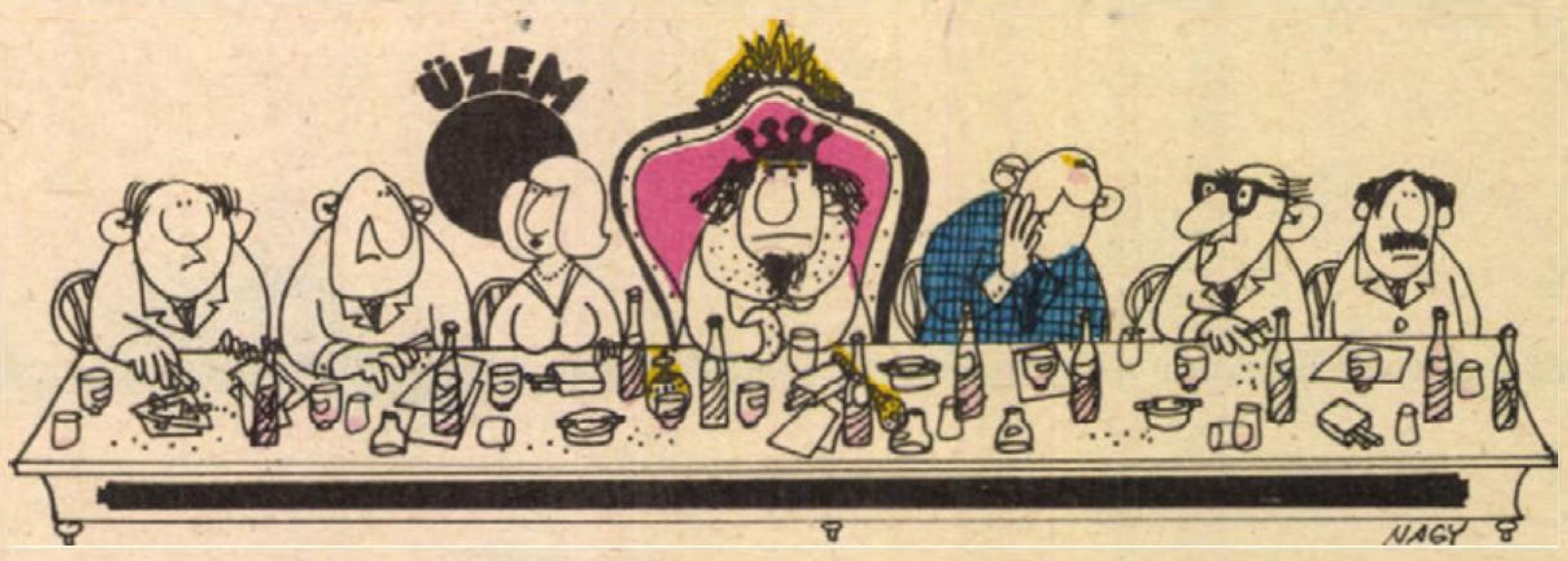
Hetvenhat éves korában elhunyt kedves kollégánk, barátunk, a kiváló humorista, a nyughatatlan újságíró, aki a felszabadulás előtt a Világnál és a Pesti Hírlapnál, 1929–33 között Berlinben dolgozott, 1945-ben a Képes Figyelő munkatársa lett és 1950-től kezdve szerkesztőségünk tagja. Nyugdíjas korában, már betegen, fiatalokat is megszégyenítő szorgalommal vett részt a lap munkájában és hozta a témáit, ötleteit, kéziratait.

A lapunknál eltöltött huszonkilenc év alatt lankadatlan szorgalommal, hírlapírói kíváncsisággal figyelte az életet, a körülötte levő világot, hogy humoros írásaiban beszámolhasson tapasztalatairól, élményeiről.

Ismét elment közülünk egy kolléga. Fájó szívvel búcsúzunk tőle.

– Látod, anyu, én is ezt mondtam a Kovácsnak, és a tanító néni intőt adott érte!

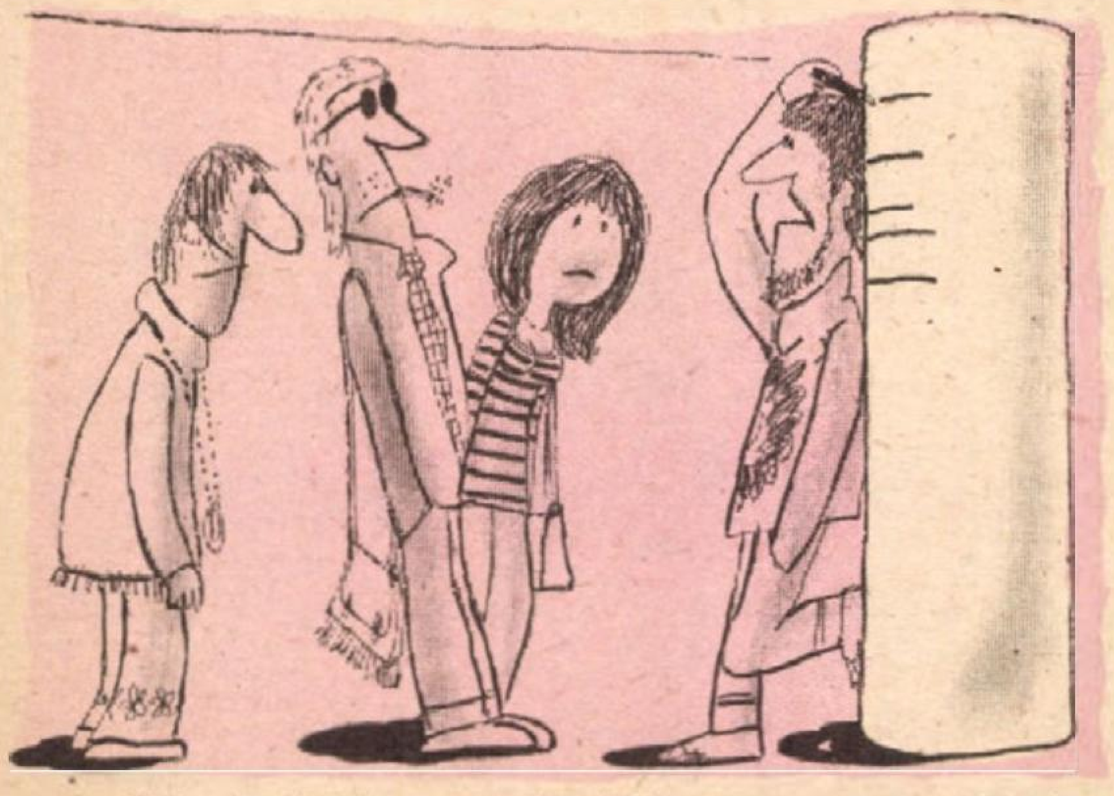

– Megtettünk mindent, hogy a mi rendezvényünk legyen a legrangosabb...

ABSZOLÚT NAIV FESTŐ

AKCELERÁCIÓ

– Nézzétek, lassan kinőjük ezt az aluljárót is!

SZÓSZÖCSKÉK

Kettős ünnep előtt és — hm — árváltozások után. A piacról és a hentestől ballagok hazafelé, s különös, poétikus hangulat fog el. Nagy költőnk, Arany János jut eszembe, s ellágyulva gondolok arra, hogy íme, több mint száz éve előre megírta azt, amit most, 1979-ben minden háziasszony könnyezve skandál, cekkerét a konyhaasztalra vágva, hogy aszongya: *„Ötszáz, bizony, dalolva ment...”*

És közülük egy se mondja, hogy „éljen”. Mit mondjak, ez bizony — *Arany-igazság...*

*

Nemrégiben cikket olvastam a Ludasban. Szerzője azt gyanítja, hogy csak mi magyarok nem tudunk jó liftet csinálni. De téved.

Nyolc éve magyar íróbarátommal benne rekedtünk egy berlini liftben. Ez a lift, igaz, ment (szemben magyar kollégáinak zömével), csak éppen nem oda, ahová küldték. (Küldeni a mieinket is küldik.) Ha a negyediket nyomtuk be, fölszaladt a huszonkettedikre; ha ott a húszassal kísérleteztünk, nyomban a tizenharmadikon találtuk magunkat. A harmadikra a világ minden kincséért sem volt hajlandó menni, attól ugyanolyan idioszinkráziája támadt, mint Nightingale alatt az Anonymus nevű lónak a budapesti öttusa-világbajnokság hármas számú akadálya előtt.

Népes csoport — kívülünk csupa helybeli — szorongott a makrancos felvonó fülkéjében, s már mindenki boldog lett volna, ha a lift végre hajlandó a földszintre ereszkedni velünk. A földszinti gomb benyomásával azonban mindig csalhatatlanul a hetedikre jutottunk. A németek egyre dühödtebben nyomogatták a gombokat, s szavamra állíthatom, hogy igénytelen testem sem azelőtt, sem azóta nem képezte ily kitartó jojózás tárgyát.

Nyolc-tíz percnyi efféle vidám „Na-most-hol-kötünk-ki?” játszadozás után összenéztünk, mi ketten magyarok, s rajtaütésszerűen megszálltuk a nyomógombok előtti térséget. „Ha megengedik” — rebegtük. Aztán teljesen egybehangzóan intézkedtünk: a hatos megnyomásával elértük a kilencediket, a tizennyolcassal a tizenhatodikat, s akkor már csak annyi dolgunk volt, hogy benyomjuk a hetest: a lift, mint egy rodeóba rokkant vadló, ernyedten lehurcolt a földszintre.

— Ezt meg hogy a csudába csinálták? — meredtek ránk a derék berliniek. — Önök tán kibernetikusok?

— Ugyan! — legyintettünk. — Ért is egy kibernetikus a megtébolyult liftekhez! *Pestiek* vagyunk.

*

Fölmentették azt a nürnbergi könyvkereskedőt, aki Hitler Adolf horogkeresztes címlappal ellátott „Mein Kampf”-ját árusította üzletében. Indoklás: a „Mein Kampf” nem áll ellentétben az NSZK alkotmányával.

Az ítéletről megvan a véleményem, indoklásával azonban — szó, ami szó — nem mernék vitába szállni.

*

Nézem „A bűvész”, azaz Bill Bixby csinos trükkjeit a tévében, s eszembe jut, hogy egyszer, egyetlenegyszer életemben én is bűvészkedtem, valamikor 17—18 éves koromban.

Úgy történt, hogy néhány jó barát, összeverődtünk valahol Zuglóban, egy szombat esti táncmulatságon. A cécó a vége felé járt, minden percben várni lehetett, hogy fölcsendül a hagyományos Búcsú-keringő, a büfés már pakolt, de T. barátom még mindenáron szeretett volna egy kisfröccsöt. Sajnos, nem volt nála több pénz, ahogy ez akkoriban sűrűn előfordult velünk. Hozzám sündörgött hát, s tőlem kért kölcsön, s mindjárt bődületes összeget: egy *tízest!* Mondanom sem kell, hogy az én zsebemben is ötven fillér, ha csörgött. Ám mit tesz a véletlen: abban a szent pillanatban, hogy mondandójának T. barátom a végére ért, válla fölött elpillantva észrevettem egy tízes bankót, mely gondatlan gazdájától elhagyatva, a radiátor alatt, a földön hevert. T. várakozással tekintett rám, én pedig hanyagul odavetettem:

— Megtalálod a fűtőtest alatt. Már odakészítettem neked. Ajándék a mestertől.

T. hitetlenül ballagott a radiátorhoz, s csakugyan megtalálván a tízest, bambán meredt rám:

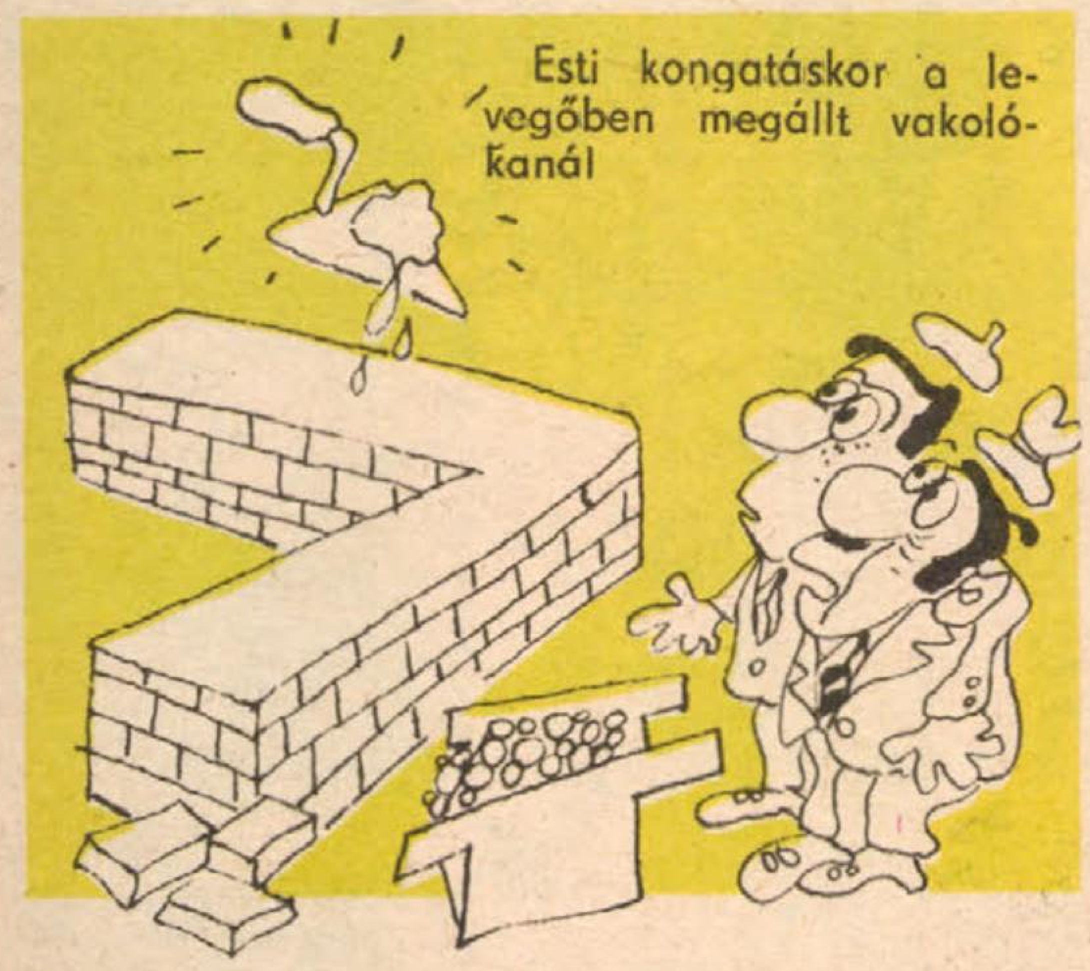
— De hát honnan... hogyan...? Hisz ez fantasztikus! Ez... varázslat!

— Csak ne túlozzunk. Nem is a legnehezebb mutatványom. Egyébként most már fizethetsz nekem is egy kisfröccsöt.

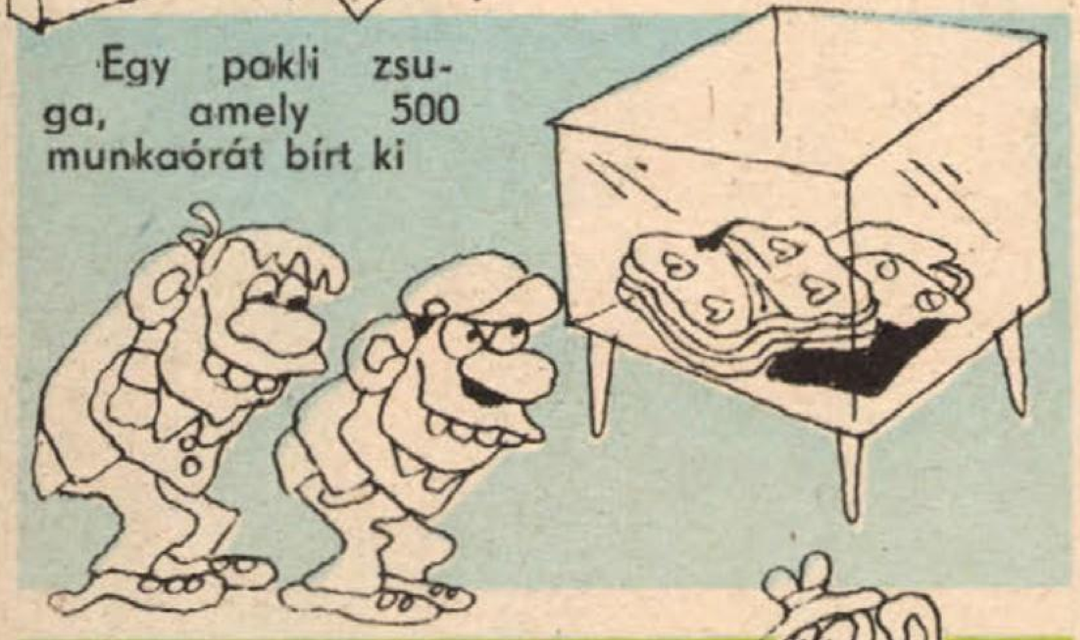
Mondják meg őszintén: hát nem ért meg tíz forintot, hogy T. egy életen át (pontosabban: e sorok olvastáig) engem tartson a fölkerekség legnagyobb mágusának?

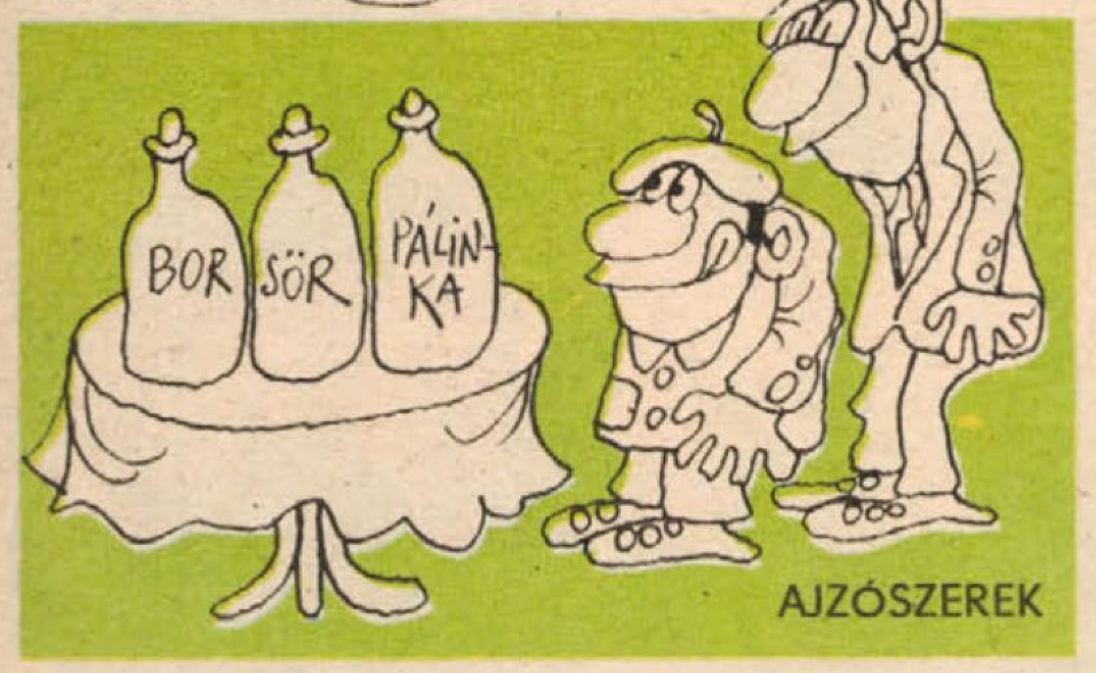
Tímár György

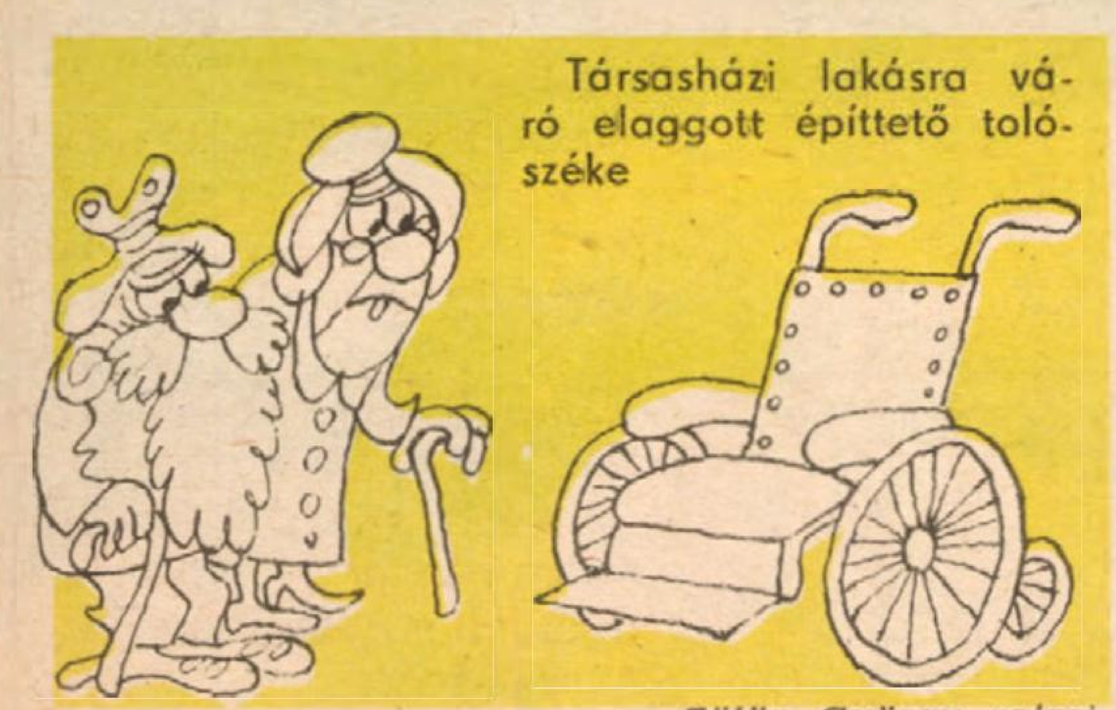

Fülöp György rajzai

KÖTÉLTÁNC

Haszonkulacs

A Haszonkulacs nevű, egykor hangulatosnak mondott étterem a ráérő szemlélő számára olyannak tűnt, mint egy egy ősállat: teljesen kihalt volt. Két héttel korábban állítólag láttak a közelben egy vendéget, de miután megnézte az árlapot — régebben étlapnak hívták — csak egy mély levegőt vett, majd távozott.

— Rohamosan csökken a forgalmunk — idézte saját szavait egyik napilapunkból az étterem vezetője. — Egy ideje vendégeink inkább az utcán, padokon ülve, zacskóból esznek. Egyik törzsvendégünk pedig tegnapelőtt az ablakon keresztül szamárfület mutatott a kenyereslánynak.

— Próbálkoztak valamilyen módon visszacsalogatni a vendégeket? — kérdeztem együttérzően a vendéglátóipari szakembert.

— Természetesen. Minden hétfőn kiállítást rendezünk amatőr fotósok alkotásaiból, szerda esténként pedig, a vers- és prózamondó verseny szünetében árfelelősünk a hanglemezgyár legfrissebb felvételeiből nyújt ízelítőt. Mindenben igyekszünk a vendégek kedvébe járni. Szerződtettünk egy szociológust, aki már el is készítette az első felmérést: eszerint a vendégek többsége a kék színű falat kedveli. Ezért, mint bizonyára Önnek is feltűnt, a Haszonkulacs összes falát kékre festettük, csak a plafon marad zöld, hogy a fradistáknak is jusson valami.

— Ez idáig teljesen rendben van — mondtam az elismert vendéglátóipari vezetőnek. — A falak valóban szépek, a vers- és prózamondó verseny pedig bizonyára sok értékes tanulsággal szolgál. Mégis: miért csökken állandóan, majdhogynem szakadatlanul a forgalmuk?

— Nem tudom — tárta szét tanácstalanul karját a Haszonkulacs vezetője. — Úgy érzem, mindent megpróbálunk, hogy törzsvendégeinket visszacsalogassuk. Éttermünk egyik újítása, hogy saját, turisztikai faliújságunk, a Falramá Szó rendszeresen közli a legújabb nepáli hegyitúrák részeredményeit, kézimunka-szakkörünk pedig épp a közelmúltban vette fel a Makramé nevet. Ezt egyébként egyik legjelentősebb vívmányunkként könyvelhetjük el.

Megnéztem a kalkulációt, s abban valóban teljesen szabályszerűen tüntették fel a Haszonkulacs kézimunkaszakkörének kiadásait. Ugyanígy, külön rovatban szerepelt az étterem vonósnégyesének trombitáira költött pénz, valamint az Árrés SC futballcsapat távol-európai túrájának elszámolása is. Sehol semmi szabálytalanság.

— Nálunk első a vendég, s csak azután jön a haszon — folytatta az üzletvezető. — Ha egyáltalán jön — tette hozzá sóhajtva. — Egy volt válogatott súlyemelőt alkalmazunk, ő emeli fel az árrésünket, de ez sem használ. Pedig súlyt helyezünk arra, hogy az étlapon olyan egyszerű, könnyen kiismerhető régi parasztételek is szerepeljenek, mint a tafléros languszta, a gözdics nirfendlivel és a T-boy tál magyarosan.

— Nagyon érdekes — mondtam, miközben egy újabb vendég riadt vissza a bejárattól. — Már kezdem érzékelni törekvéseik lényegét.

— Ez nagyszerű — mondta a felsőfokú szakember és mosolygott. — Első a vendég, második a vendéglátás — tette hozzá. — Csak azt nem értem, miért jönnek kevesebben, mint néhány héttel ezelőtt. Éttermünk nyitvatartási rendje nem változott, s az abroszok sem lettek piszkosabbak, mint régebben. Amint látja, élénk kulturális életünk van, s majd elfelejtem: törzsvendégeink számára hétfőn reggelenként értő kritikusok tartanak előadást az igazi művészet és a műkritika viszonyáról. De a vendégeknek, úgy látszik, mindez kevés. Igazán nem értem őket.

Megint ránéztem az étlapra. A cifrandi handlé módra 65 forintba került, a handlé cifrandival pedig 64-be.

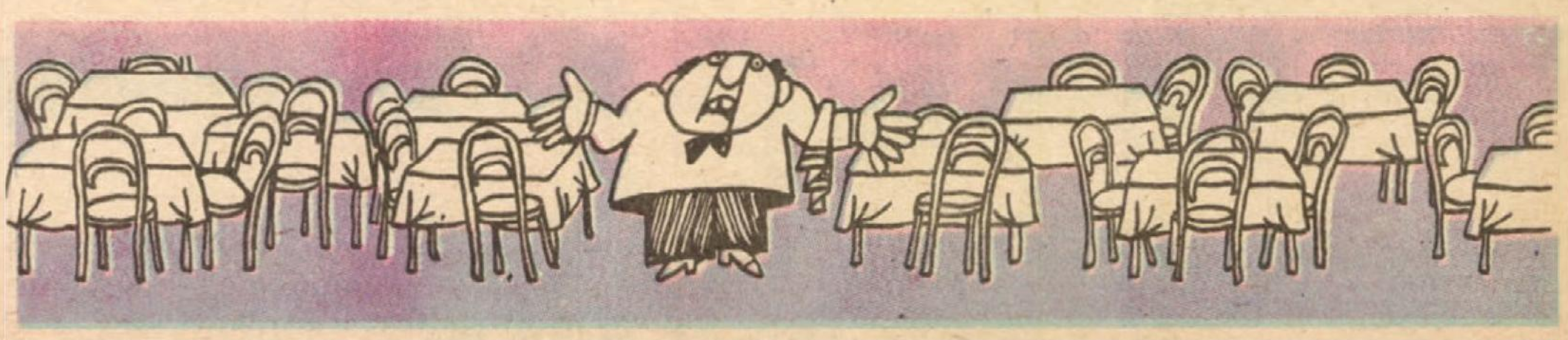
— Bocsánat — kezdtem félénken —, nem lehetséges, hogy a Haszonkulacs túlságosan drága? Ahogy így elnézem, az étteremben mindösszesze a ruhatár díja van harminc forint alatt. Lehet, hogy az emberek visszarettennek a Haszonkulacs magas áraitól?

— Lehet — mondta bizonytalanul az egykor hangulatosnak, ma kissé drágának tartott étterem vezetője. — Ezen még valóban nem gondolkodtam. Talán igaza van... — tette hozzá és remegett a hangja.

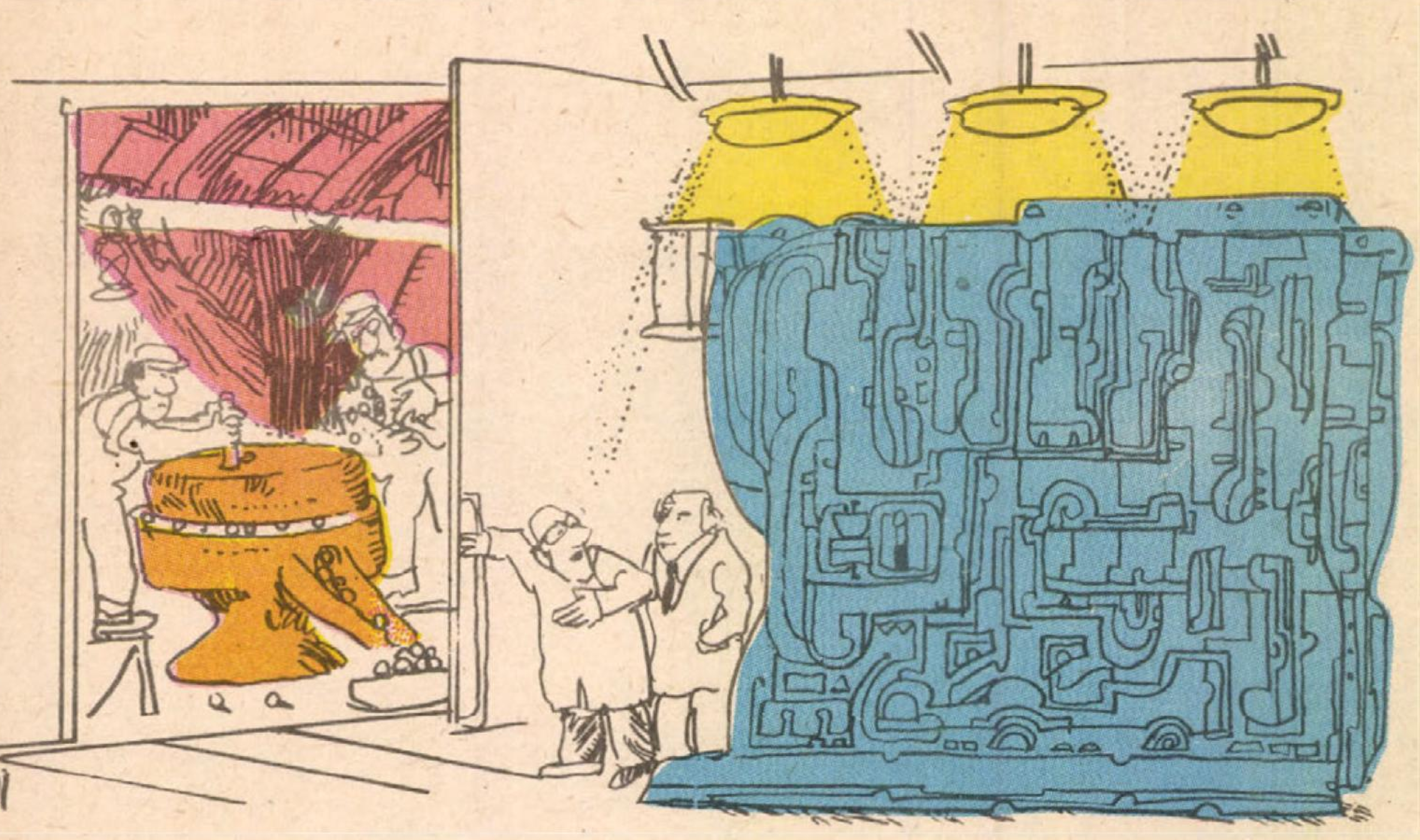
— Viszontlátásra — mondtam, és kiléptem az ajtón.

Az utcán törzsvendégek és alkalmi betérők jöttek-mentek, beszélgettek, nevetgéltek. Mindegyiküknél kis papírzacskó volt, abból ették a szalonnát: kenyérrel és hagymával.

Föld S. Péter

HÁTTÉRIPAR

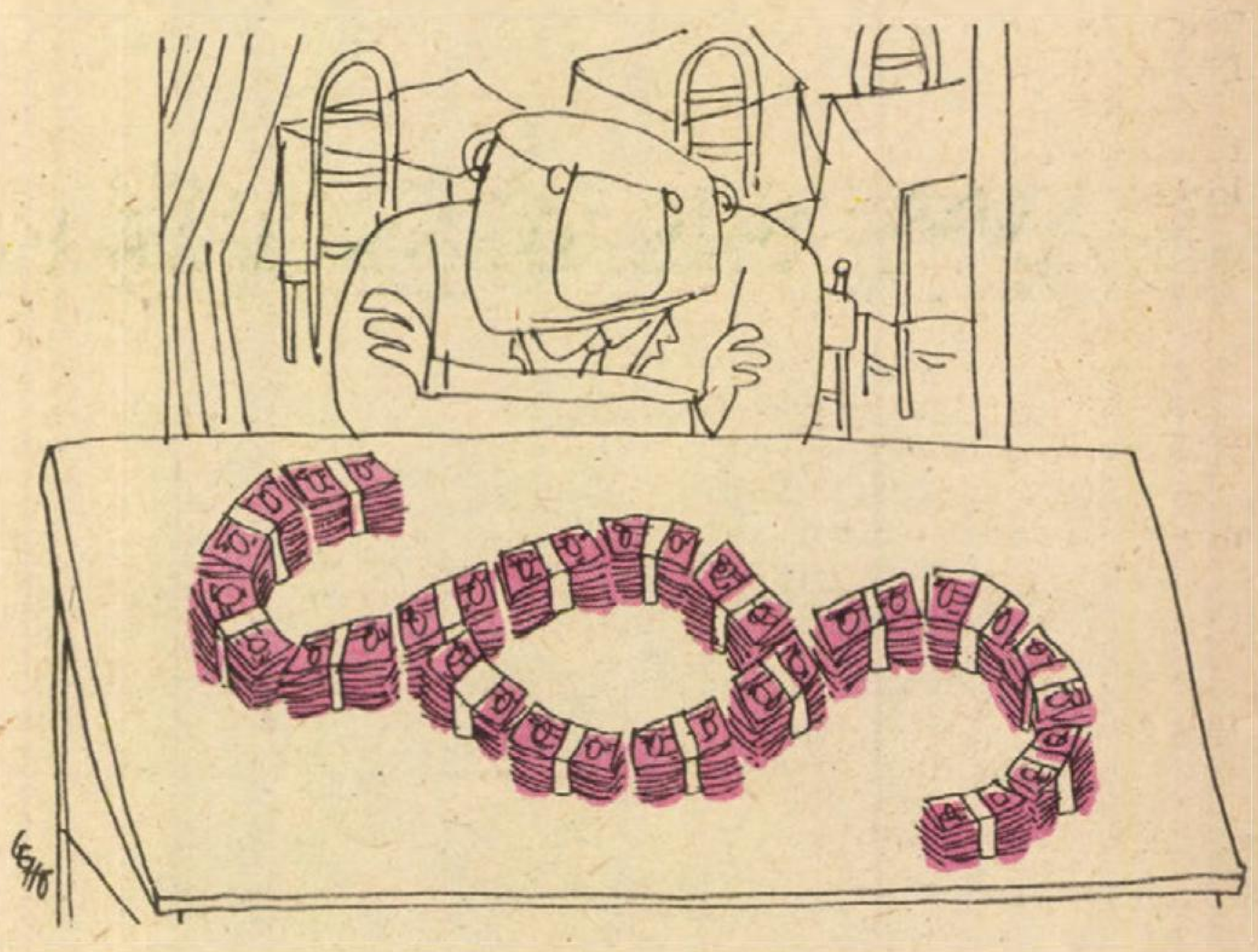

– Itt csiszoljuk a csapágygolyókat...

– Tessék beoltani, megsimogattam egy veszett ügyintézőt.

TISZTA ELSZÁMOLÁS

SZABAD IDŐ

Találkozás a lidércfénnyel

Az egész úgy kezdődött, hogy központi sajtóorgánumaink nagy port felkavarva megírták, hogy egy hamvas rétihéja madárpár disszidált Burgenlandból Magyarországra. Nem sokkal később ez a nálunk kiveszettnek hitt madárházaspár menedékjogot kért egy hansági fa tetején, ezért én már másnap leutaztam Bősárkányra, hogy a világközvéleményt megrázó, nagy port felkavaró interjút készítsek velük, mert ezen a környéken az volt a megszokott, hogy egyesek kirepülnek, nem pedig berepülnek.

Mentem is hát Bősárkánytól Cakóháza felé, amikor jött az úton egy helybeli, preparált zöld küllővel a hóna alatt. Kérdeztem:

— Hová viszi bátyám ezt a picus viridist?

— Csak ide, a szomszéd kocsmába — mondta, mint egy lappföldi turistának, akinek fogalma sincs, hogy mi dívik manapság a Répce és a Rábca összefolyásánál.

Elég hülyén nézhettem rá, mert így kommentálta, amibe belekezdett:

— Nálunk az járja mostanság, hogy a környékbeli kocsmákat kitömött madarakkal díszítik. Mert mégiscsak kulturáltabbak lesznek az itteni természetrajongó népek, ha a kisüstijüket nem foszladozó tapéta mellett, hanem nádi tücsökmadár, sárszalonka, búbos banka, foltos nádi poszáta vagy teszem azt, egy citromsármány társaságában nyelik le.

— Vagyis a helyi presszókocsmákba kiírhatják, hogy mai ajánlatunk: tövisszúró gébics és zalai szilva. Ezenkívül fellép kitömve a rozsdás csaláncsúcs is!

— Így, ahogy mondja.

— Na és, a cirkus pygargust hol találom?

— Azt a tanácsnál tessék megkérdezni, mert errefelé csak ők ismerik ezt a faramuci nyelvet!

— Elnézést bátyám, de én a hamvas réti héja fészkelőhelyét kérdem!

— Vagyis, maga szobamadarász! Kinéz Pesten az íróasztala mellett mindenféle külföldi szót a lexikonból, aztán megírja nekem, kinek a nagyapja is itten nőtt fel, hogy miként

párzik a Hanságban a bütykös hattyú!

— Félek, hogy félreért! Én újságíró vagyok.

— Na, maguk is írtak már a vörösgémről, amit sohasem láttak! De egye fene, elmondom az útirányt! Menjen a Hansági-főcsatorna mellett balra, egészen a Rábca beömléséig, aztán Fehértó községnél forduljon jobbra, pontosan a homoki vipera fészkéig!

Szerencsére, a homoki vipera nem volt otthon, de aztán beleléptem egy kis lángba. A láng megszólalt:

— Huhu, én vagyok a lidércfény!

Persze, én sem hagytam magam:

— Honnan tetszett áttelepülni ide, mivelhogy a Hanságot már rég lecsapolták?

— Én kérem, a Yellowstone-i nemzeti parkból települtem át Magyarországra, mert hallottam, hogy önöknél jelenleg három nemzeti park, huszonnyolc tájvédelmi körzet, s mintegy kétszáz kisebb-nagyobb természetvédelmi terület van.

— Van, van — nyögtem szerényen. — Csakhogy ugyebár, valamikor a hőskorban sok-sok kedves fiatal nekiesett a Hanságnak, hogy ott talán búzamező lesz, meg talán vöröshere is.

— Igen ám, de azóta rájöttek maguknál, hogy ami nem természetes, az abnormális — közölte magabiztosan a lidércfény. — Most per pillanat az önök kilencvenháromezer-harminc négyzetkilométeres területén háromszázezer hektár szüzességét törvény szavatolja. Ha hiszi, ha nem, most önöknél perspektívikus lidércfénynek lenni!

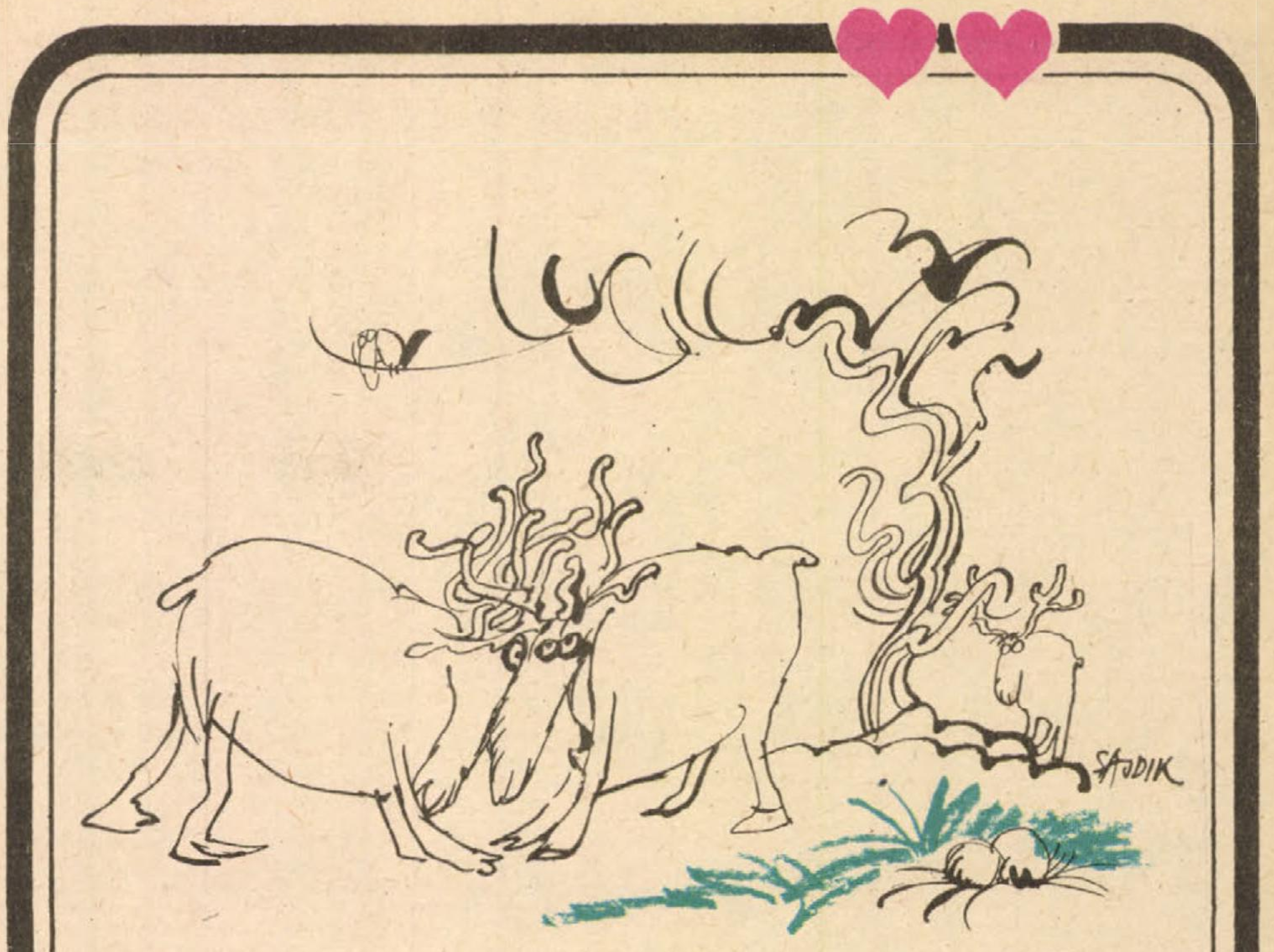
— Na és, kedves mocsárgáz imbolygó lángja úr, nem gyullad be most semmitől?

— Nem gyulladok be, csak egytől félek, hogy valaki újra építőtábort csinál a Hanságban, és akkor az én lidércfiam már nem mutathat fényt, hogy hol találhatja meg a mai magyar fiatalság az országon belül a természetes szépségeket. És akkor nekivághatnak a modernizált nagyvilágnak, ami őszintén szólva még ma is csúnyább, mint egy igazi troglodytes troglodytes, azazhogy lecsapolás, bevetés és kemizálás nélküli ökörszem!

Tormai László

– Egyszer már megmutathatná, mester, hogy hol veszi ezt a gyönyörű szalonnát!

– Muszáj nekünk megküzdenünk? Biztos, hogy kell nekünk ez a nő?

A GYEREK, AKI ISMERI A SZÁMOKAT

1

— Apa, ez a gyerek már ismeri a számokat! — hüledezett Anya. — Tomi, mondd meg Apukának, milyen szám ez!

— Hatos! — vetette oda Tomika fölényesen, mert a kérdést túl könnyűnek találta.

— És ez?

— Nyolcas!

— Hát ez?

— Nulla. A rádióban: null.

— No, mit szólsz hozzá Apa? — lelkendezett Anya.

— Fantasztikus! Még ötéves sincs. Ki tanította rá?

— Ki más, mint a nagymama. Ugye, a nagyi tanított a számokra?

— Ő. Meglepetésnek szánta nektek. Mielőtt elutazott Amerikába, Zsuzsi néniékhez, megtanított rá. Megbeszéltük, hogy addig is gyakorolni fogok.

— Drága édesanyám! Mit meg nem tesz az unokájáért. És gyakoroltál?

— Mindennap.

Apa éppen telefonálni akart a barátjának az esti program ügyében.

— Tomi, le tudnád tárcsázni ezt a számot: 715-462.

— Úgy hogy tizen..., még én azt nem tudom. De ha külön-külön mondod a számokat...

Apa egyenként mondta és figyelte, hogy az ügyes kis kéz milyen szépen rátalál a számokra: hét-egy-öt-négy-hat-kettő...

— Tudod, ki tárcsázott, Lacikám? Nem fogod elhinni! A fiam! Képzeld, már ismeri a számokat!

Anya mosolyogva nézte őket. Nem tudta, minek örül jobban, hogy a fia ilyen okos, vagy, hogy az apja ilyen büszke a fiára.

2

Néhány héttel később, amikor Apa hazaért a munkából, Anyát az ágyban találta, vizes borogatással a fején.

— Beteg vagy? — kérdezte ijedten. — Mi történt?

— Az történt! — mutatott Anya az asztalra, amin egy papír feküdt. — Nézd csak meg!

Apa megnézte a telefonszámlát.

— Ez a baj?

— Az összeget nézd!

Apa megnézte. Nyolcezernégyszázhetven forintot mutatott.

— Ez lehetetlen! — nyögte Apa —, nyilvánvalóan tévedés lesz.

— Már beszéltem a központtal. Nincs tévedés. A távhívó számlálógép hibátlanul működik.

3

Nagymama három idegenbe szakadt nagymamával teázott San Franciscóban.

— Kedveseim, ha meggondolom, hogy holnapután ilyenkor már együtt leszek az én aranyos Tomikámmal... — elérzékenyedve törölgette a szemét. — Ha tudnátok, hogy az a gyerek milyen okos! Leírtam neki az itteni telefonomat és mióta itt vagyok, majdnem mindennap felhívott a drága. Még ötéves sincs és ismeri a számokat!

A nénik bólogattak:

— Milyen boldogok lehetnek a szülők!

Novobáczky Sándor

– No, ezeket se látjuk többet, csak amikor gimnáziumba kell íratni a gyereket!

NYUGDÍJASOK KLUBJA

– Bánatunkban iszunk, mert ma senkinek sincs névnapja.

SZILÁNKOK

ILLATSZERBOLTBAN

— Nem tudna adni valami jó bőrfinomító krémet? A házimunkától teljesen tönkrement a férjem keze.

ROSSZMÁJÚSÁG

Y. karriert csinált. Dacára annak, hogy tehetséges.

MEGBÍZHATATLAN EMBER

— Kedden este fél nyolckor várlak.

— Jó, de ne légy türelmetlen. Legkésőbb háromnegyed nyolckor ott vagyok. Pénteken.

HUMANISTA ORVOS

Az orvos a betegétől kapott hálapénzt az utolsó fillérig a betegére költötte.

KORHATÁR

— Felháborító, hogy ezt a filmet tizennyolc éven aluliak is megnézhetik. Ilyen gyenge, vérszegény, unalmas vígjátékra költsék a gyerekek a zsebpénzüket?!

VENDÉG

A legjobb vendég az, aki meg sem érkezik.

ÓRAÜZLETBEN

A férfi így szól a csinos eladónőhöz:

— Egy szép, mutatós pásztorórát szeretnék.

NŐI LÉLEK

— Akárhogy titkoltam, a feleségem rájött, hogy csakis őt szeretem. Azóta unalmas férjnek talál.

SZOKNYAVADÁSZ

— Én minden vadidegen gyereknek köszönök. Hátha valamelyiknek én vagyok az apja.

PEDAGÓGIA

— Kisfiam, harmadik általánosba jársz és nem tudsz köszönni? Most menj ki az ajtón, és amikor visszajössz, köszönj udvariasan.

Visszajött. És köszönt. Egyetemi hallgató korában...

MÉLYALVÓ

— Halló! Telefonébresztő szolgálat? Reggel hatkor, fél hétkor, hétkor és fél nyolckor keltsen!

TATAROZÁS

— Hogyan készült el ilyen hamar ennek a gyógyszertárnak a tatarozása?

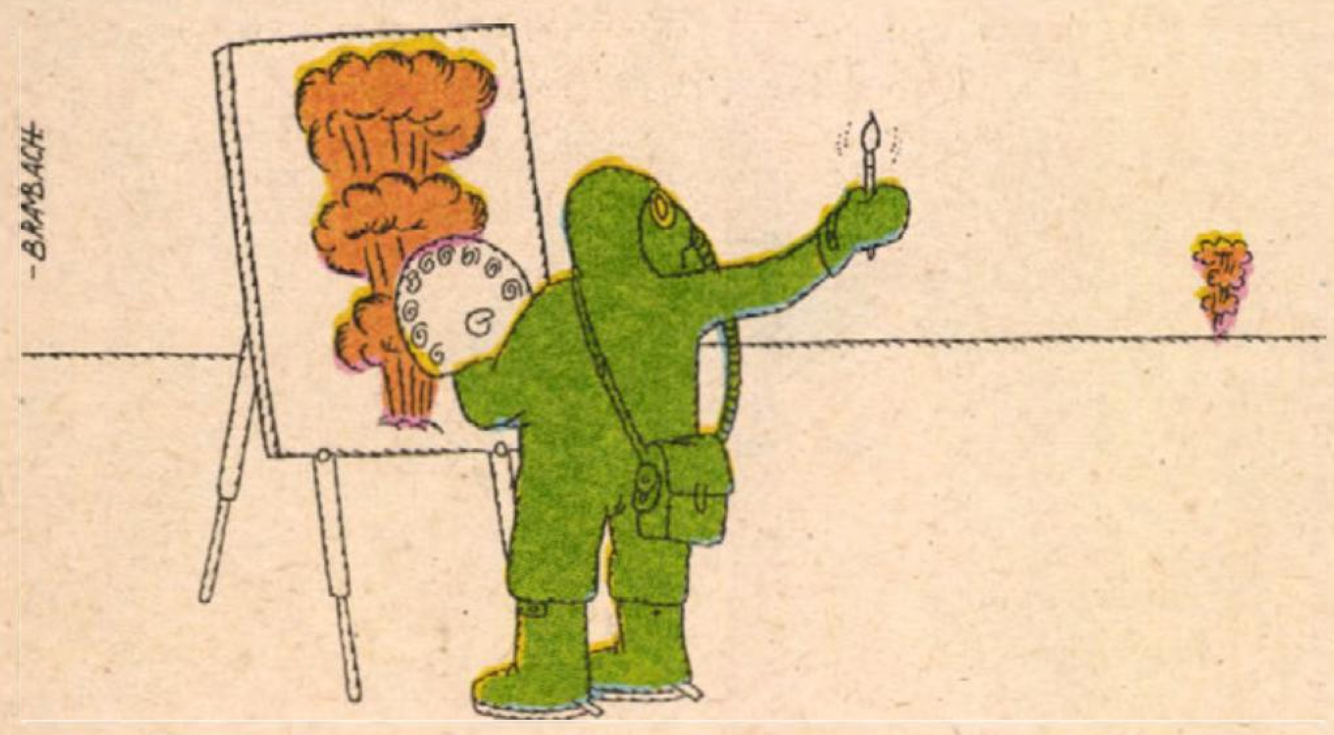
— Az építők azt hitték, hogy italboltként nyílik meg.

SERTÉSVÁSÁR

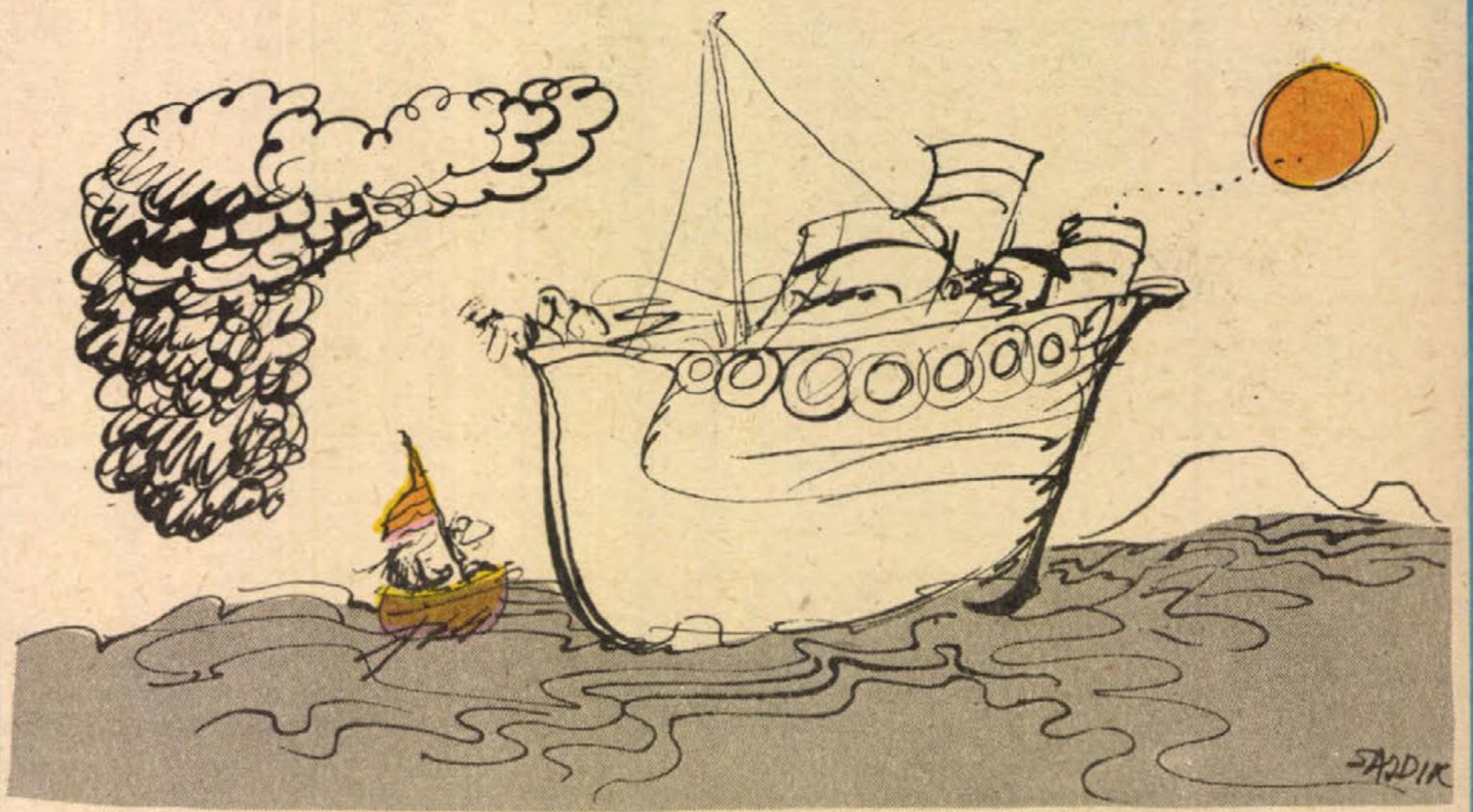
— És nem szédülős ez a sertés? Mert Pesten, a tizedik emeleti lakásomban szeretném tartani...

Galambos Szilveszter

ÉLETHŰEN

VIHAR UTÁN

– Fogadjunk, hogy először a külföldi vendégeket mentették ki!

TRIBÜN

Bill Vaughan írja a Kansas City Star című lapban:

— A futballpályák legnagyobb építészeti csodája, hogy a tribün bármely pontján ülsz is, állandóan hallótávolságnyira vagy legalább húsz szakértőtől.

A „Veteris" című szaklapban, az idősebb atléták magazinjában írta Arthur Walsham:

— Ha bárki azt mondja: öreg vagy, ne hidd el, hogy öreg vagy. Öreg akkor vagy, ha elhiszed, hogy öreg vagy.

Sztepanovics, a Manchester United jugoszláv játékosa egy árva szót sem beszél angolul. Malcolm Allisont, a csapat menedzserét ez a körülmény egy cseppet sem izgatja:

— Nincs semmi fennakadás — mondta. — Napok alatt belejön a fiú. Azt a néhány káromkodást egykettőre megtanulja...

A hét bravúrja... Egyetlen szombaton két bajnoki meccsen is tisztán tartotta kapuját Steve Murcott, a Coventry City ifijátékosa. Délelőtt ifjúsági mérkőzést játszott és nem kapott gólt. Délután, az első csapat meccsén újra be kellett állnia, mert Blyth, az állandó kapus két perccel a kezdés előtt, melegítés közben megsérült. A 18 éves tartalék újra bravúros teljesítményt nyújtott, most sem kapott gólt. A poén: a Coventry Citynek 100 font büntetést kell fizetnie. Mert az előírtnál öt perccel később kezdték a mérkőzést...

A holland labdarúgó szövetség megállapodásra jutott a játékosok szakszervezetével és a profi-futballisták számára ötnapos munkahetet engedélyezett. Kevin Moseley csendesen elmereng az ügy felett a Daily Mirror hasábjain:

— Nálunk viszont — írja — sok menedzser boldogan kiegyezne, ha a játékosok a kilencvenperces munkahetet becsülettel végigdolgoznák.

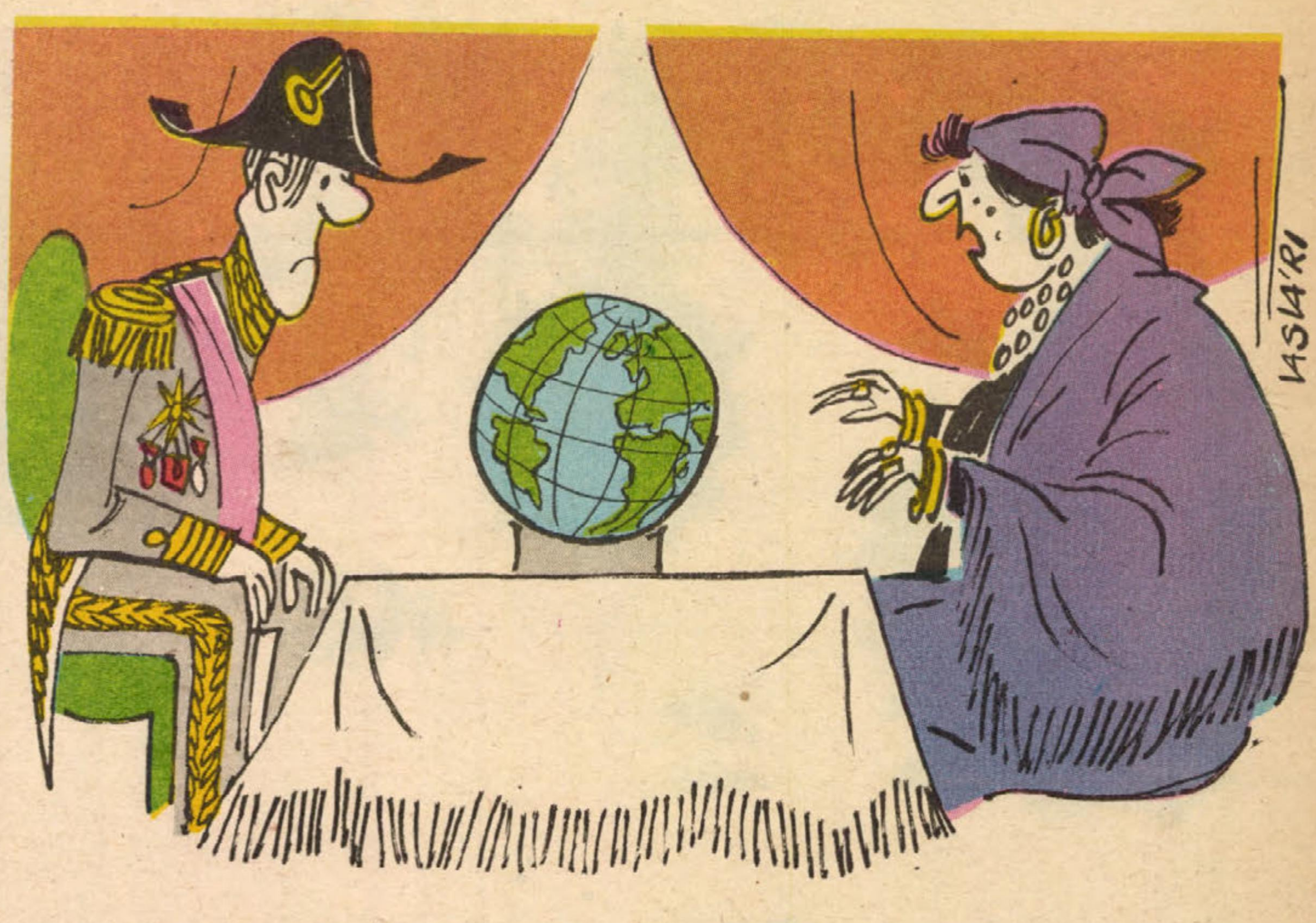
(p. p.)

– Tessék mondani, játszótér helyett nincs valahol egy grund, ahol focizni lehet?

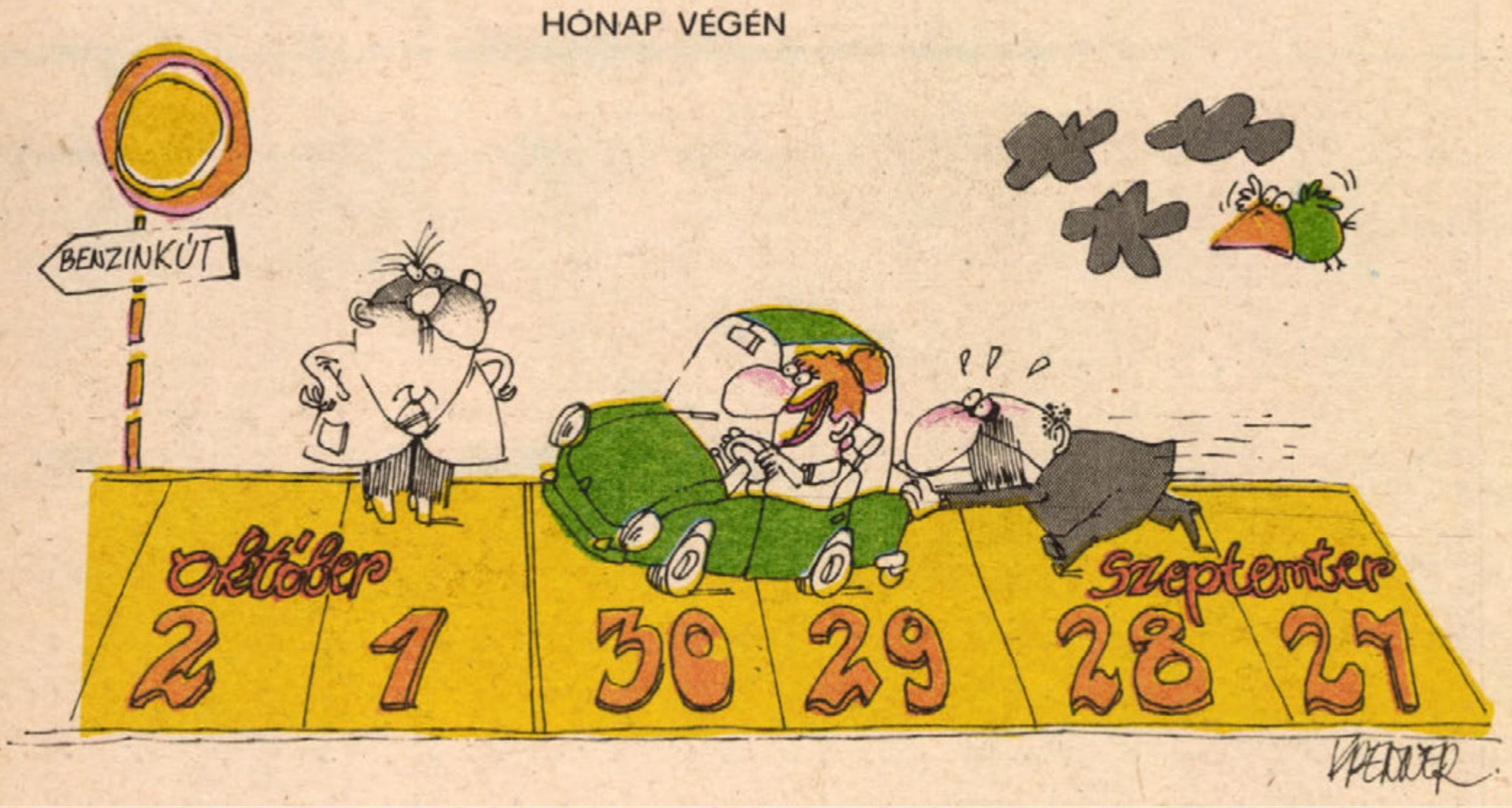

– Nicht mein Herr, nemzeti büszkeségem tiltja, hogy ide beengedjem...

– Sajnálom, de nem merek jóslásokba bocsátkozni...

HÓNAP VÉGÉN

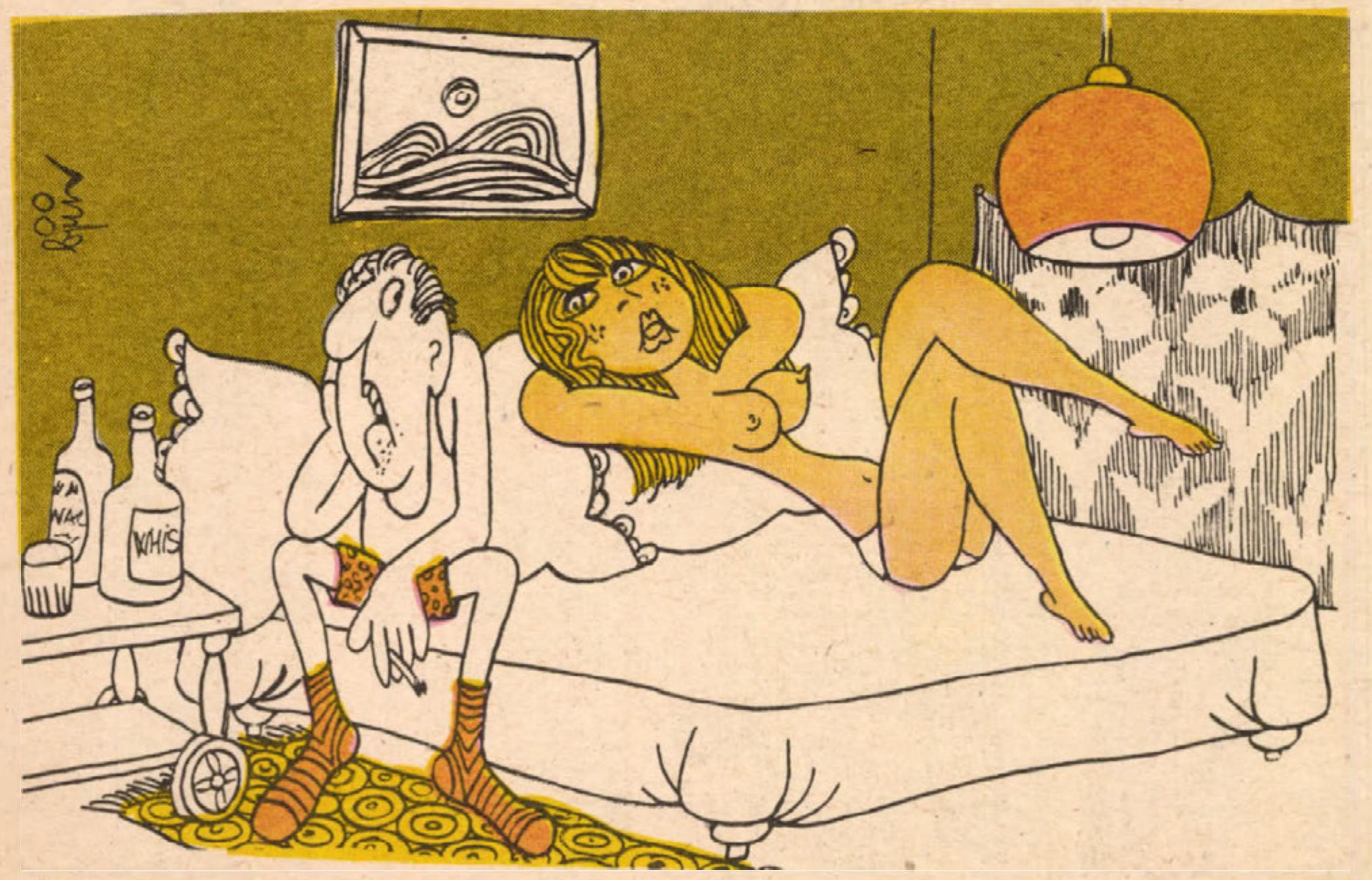

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Megkérdik az ismert filmcsillagot, aki már hetedszer válik:
— Ha újra kezdhetné, hozzámenne ugyanazokhoz a férfiakhoz?
— Igen, de nem ugyanabban a sorrendben...

*

A vendég megkérdi a borbélyt:
— Mondja, hány lóerős a maga borotvája, hogy enynyire húz?...

– Szakítanunk kell, drágám, a feleségem ezentúl elszámoltat a benzinpénzzel...

ŐSTERMELŐ LETTEM

Szerelmetes gépkocsim tíz liter szupert fogyaszt száz kilométeren. Nem rossz átlag, de a mai energiahelyzetemben jó egy kis takarékosság. Ezért figyelem a legnagyobb odaadással az autós-szaklapok, a napisajtó, a rádió, tévé, sőt a filmhíradó remek ötleteit, javaslatait a benzintakarékosság legváltozatosabb módjaira. A hírádások általában ennyi meg ennyi százalékkal garantálják a benzinfogyasztás csökkentését. Kipróbáltam minden ötletet, s íme a pompás eredmény:

Módszer	Benzin-fogyasztás csökkenése
A legszigorúbban megtartom az új sebességkorlátozást	7 százalék
Lassabban gyorsítok (mintha tojás lenne a lábam és a gázpedál között)	5 százalék
A városban csak poroszkálok, hogy kihasználjam a zöldhullámot	3 százalék
Csúcsforgalomban minduntalan leállítom a motort	3 százalék
Fűtött hálószobában tartom a kocsit, hogy reggel ne kelljen melegíteni	4 százalék
Beállíttattam szervizben a porlasztót, a szelephézagokat, az előgyújtást	10 százalék
Átszereltettem a kocsi mechanikai (elosztófejes) gyújtását elektromosra	10 százalék
Mindig megfelelő nyomású és az útburkolathoz illő gumival járok	3 százalék
Kiszereltettem az egész szívatóberendezést, hogy kísértésbe ne essek	2 százalék
Leszereltem a tetőcsomagtartót, a külső visszapillantókat, a ködlámpákat, az antennát és az első lökhárítót, hogy kisebb legyen a légellenállás	8 százalék
Baltával legömbölyítettem a kocsim szögleteit, hogy áramvonalasabb legyen	10 százalék
Zárható tanksapkám kulcsnyílását bedugaszoltam, ne párologjon a benzin	1 százalék
A tankból folttisztításra, öngyújtótöltésre nem veszek ki benzint	3 százalék
Lejtős úton kikapcsolom a gyújtást (lejtőn felfele nem)	6 százalék
Négy hengerből kettőt ronggyal betömtem, hogy csak kettő működjön	5 százalék
A négy ütemből hármat magam csinálok: szívok, sűrítek és kipufogok	5 százalék
Minden hónapban egy hetet gyalogolok	25 százalék
Összesen:	110 százalék

Vagyis száz kilométeren egy liter benzint termel a kocsim. Tehát minél többet járok vele, annál többet takarékoskodom. Jaj nektek, olajsejkek!

Majláth László

Csak úgy firkálgatok

ÉLETÜNK APRÓ RAVASZSÁGAI

Pünkösdfürdőnél szálltam fel a 34-es buszra, azzal a szándékkal, hogy az Árpád-hídi végállomásig utazom, ott átszállok a HÉV-re. Egyetlenegy ülőhely volt, egy középkorú hölgy mellett, az ablaknál. Udvariasan megkértem, hogy engedjen leülni. Szó nélkül félrehúzta a térdét, megemelte a szatyrát, ami azt jelentette, tessék, préselje be magát az ablakhoz. Ezen kicsit meglepődtem. Az ablak melletti ülőhely a kényelmesebb, természetes lett volna, hogy beljebb húzódik, átül az ablak mellé és az átjáróban levő helyet engedi át. No, nekem édesmindegy. Biztosan azért nem akar az ablak mellett ülni, mert már a következő megállónál leszáll.

A következő állomásnál nem szállt le. Az azutáninál sem. Ezen picit csodálkoztam. Honnan tudhatta, hogy kettőnk közül én utazom tovább? Hogy nem fogom majd újra zavarni, amikor le akarok szállni? No, mindegy. Elértünk a Keve utcához, útitársnőm nem mozdult. Ez most már meghökkentett. Némán és zordan bámult maga elé, mereven figyelte a megállók tábláit. Aha, nem ismerős erre. Figyel, nehogy későn vegye észre, hol kell jeleznie... De miből sejthette, hogy én még tovább megyek? Ruhám, szatyrom, aktatáskám nem árulhatta el, hogy nem vagyok környékbeli lakos...

Mit részletezzem? Útitársnőm nem szállt le az Emőd utcánál, de még a Szentendrei úton sem. Elhagytuk Aquincumot, az új felüljárókat. De ha ilyen messzire utazik, miért nem akart az ablaknál ülni? Tériszonya van? Csakazértsem? Dilis? Megeshetett volna, hogy én régen régen leszálltam volna, helyemen másik három utas váltotta volna egymást. Mindenkit átengedett volna az ablak mellé és ő elszántan őrizte volna ezt a belső helyet? Hát hol száll le végre? Nem, nem szállt le a Miklós téren, sem a Flórián áruháznál, jött, utazott a busszal, véges-végig, a végállomásig, az Árpád hídig.

Az Árpád hídnál egyetlen hatalmas lendülettel előredobta magát, mint egy startoló versenyfutó, mint egy kiéhezett kenguru és leugrott a kocsiról.

Ő elérte a HÉV-et, én nem.

LÖTYÖGÜNK

A Baross téren állok és nem jön a busz. Nem is érdemes várni rá. Mennyi lehet innen a Lenin körút? Nyolcszáz méter? Egy kilométer? Vagy még annyi se? Gyerünk, tíz perc alatt gyalog odaérek.

Gondoltam.

Dehát a Rákóczi úton gyalogolni felér egy akadályversennyel. A járdán parkoló és rakodó teherautók, seprőgépek, villamos targoncák, ládák, biciklizö ifjak, házmesterek, a járdát vödörből locsolják, az OTP és a patika előtt milliók állnak sorban, a járdán újságot, virágot, édességet, fagylaltot, zöldséget, kosarat és kukoricát árusítanak, a járdán zsibvásár. És ebben a neorealista filmre való forgatagban az emberek nem járnak, mennek, haladnak, igyekeznek, hanem lötyögnek, imbolyognak, lődörögnek, ácsorognak, csámborognak, idétlenkednek. Négyen, öten összefogódzva elfoglalják a járdát. A kirakatoknál csoportokba verődnek, cigarettáznak, nagyokat hadonászva. Fagylaltot nyalnak. Szotyolát köpködnek. Éles és mocskos tárgyakat cipelnek. Belelöknek a szemközt jövőbe. Elállják az utat. Itt nincs szabályos haladás, jobbra tarts, balra előzz, csak lökdösődés és ritmustalanság, váratlan, lassítás, megállás, járdaszéltől kirakatig keresztbemászkálás és vissza, itt senki sem törődik szembejövővel, előtte haladóval, közlekedési lámpával, józan ésszel.

Az óvodákban lelkes óvónénik tanítják, gyakoroltatják, ismételtetik gyermekeinknek, hogy *Így kell járni, úgy kell járni, Sári, Kati tudja, hogy kell járni.*

Tudja is, de mire felnő, elfelejti.

SLÁGER

A rádióban modern zene bömböl. Hallgatom a sláger változatos és színvonalas szövegét:

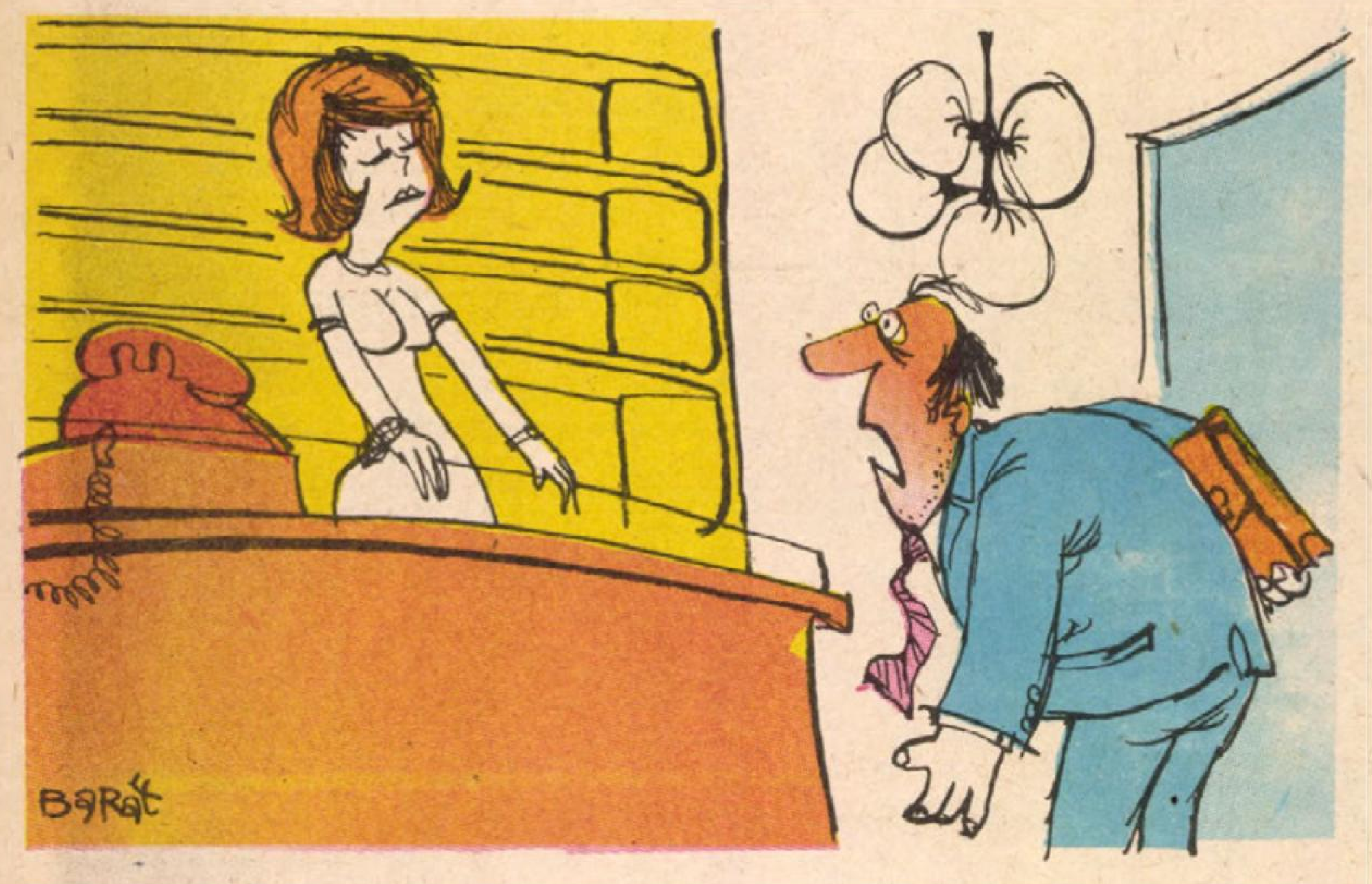
Indulj már az úton,
téged vár a banda.
Indulj már az úton
téged vár a banda.
Indulj már az úton
téged vár a banda...

A harmadik ismétlésnél eltűnődöm. Az emberiség történetében nagy szerepe volt mindig a zenének. Az őserdők rituális tam-tamjának, a jakobinusok harcba hívó Marseillaise-ének, a Kossuth-nótának, hogy csak kapásból említsek valamit. Persze, egy slágertől nem kívánhatja a józan ember, hogy tettre serkentsen, erkölcsöt nemesítsen, mély gondolatokat ébresszen. De azért, kérem szépen, a sláger is szellemi táplálék, ha akarom, ha nem, beletömődik az agyba, a rádió jóvoltából milliókhoz eljut, eszik, nyelik, nyalják, mint a fagylaltot, a rágógumit, vagy a fél cseresznyét. A sláger is sugall valami életérzést, (köztudott, hogy a „Szomorú vasárnap" hatására Dunába ugráltak a bús szerelmesek), és nem egészen mindegy, hogy milyet. Nem a legszerencsésebb, ha tanulóifjúságunkat arra emlékezteti, hogy denehézaz iskolatáska, és az sem, ha felszólítja, hogy induljon az úton a galerihez. Hová, az Emke-aluljáróba? A pankokhoz?

Akkor már kisebb baj, ha azt hallom a rádióban, hogy teve van egy púpú, van két púpú. Ez még bizonyos mennyiségű természettudományos ismeretet is terjeszt.

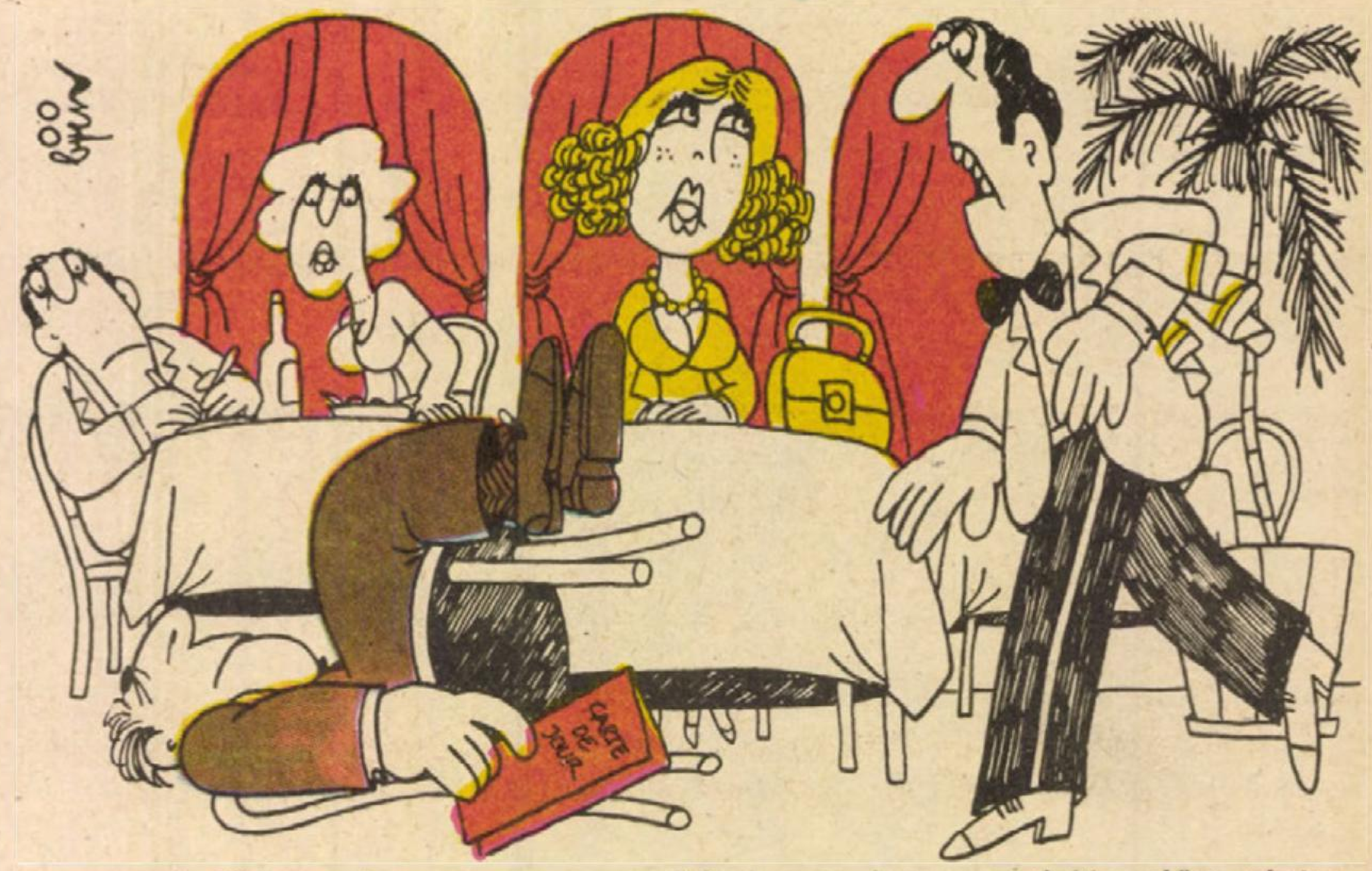
Fehér Klára

SZOLGÁLTATÓIPAR

– Állok szolgálatára, kisasszony.

ELSŐOSZTÁLYÚ HELY

– A férjemnek az a rossz szokása van, hogy rendelés előtt végigolvassa az étlapot...

SPÓR-TURIST

— *Jó napot. Ez az új utazási iroda?*

— *Ez az, Spórturiszt. Olcsó utak, minden mennyiségben.*

— *Hová?*

— *Ahová csak óhajtja. Mi mindent megoldunk spórban.*

— *Valami egzotikus útra gondoltam.*

— *Itt van egy szép közel-keleti körút: Hungária kávéház, Astoria, Abbázia útvonalon. Az árban benne van az útiköltség villamossal és metróval, a bazár megtekintése, és egy éjszakai program, mentőautó, és ingyenes gyógykezelés.*

— *Nekem ez túl egzotikus.*

— *Szervezünk lengyel nyelvtanfolyamot a terézvárosi szövetboltnál. Vagy óhajt inkább a Keleti pályaudvarra utazó csoportunkkal menni?*

— *Nem, köszönöm, de ez sem az igazi.*

— *Uraságod nagyon válogatós.*

— *Nyugat-európai út nincs?*

— *A spórturisztnál? No, várjon, egy utat talán tudok. Tanulmányút...*

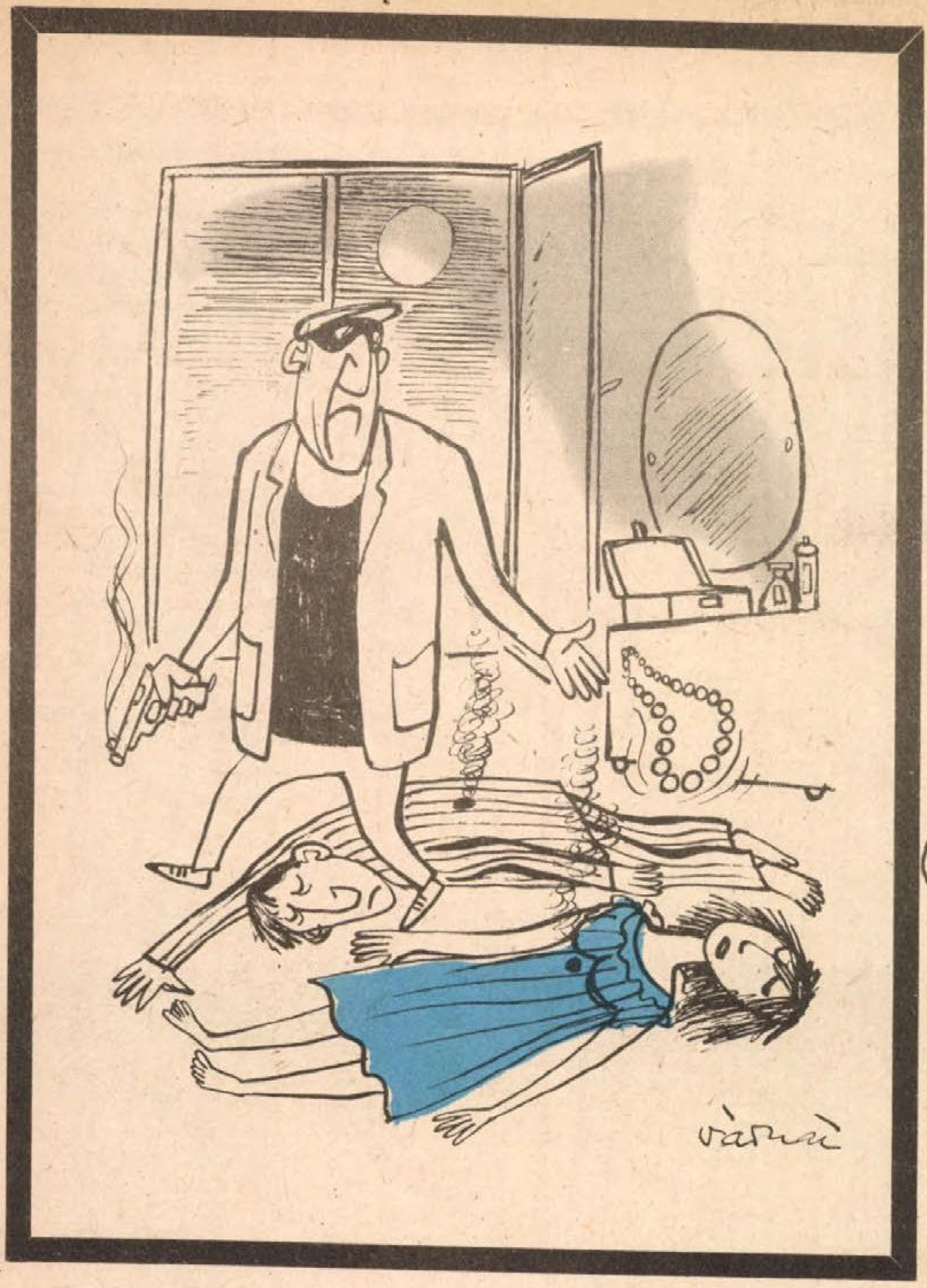
— *Mit tanulmányoznak?*

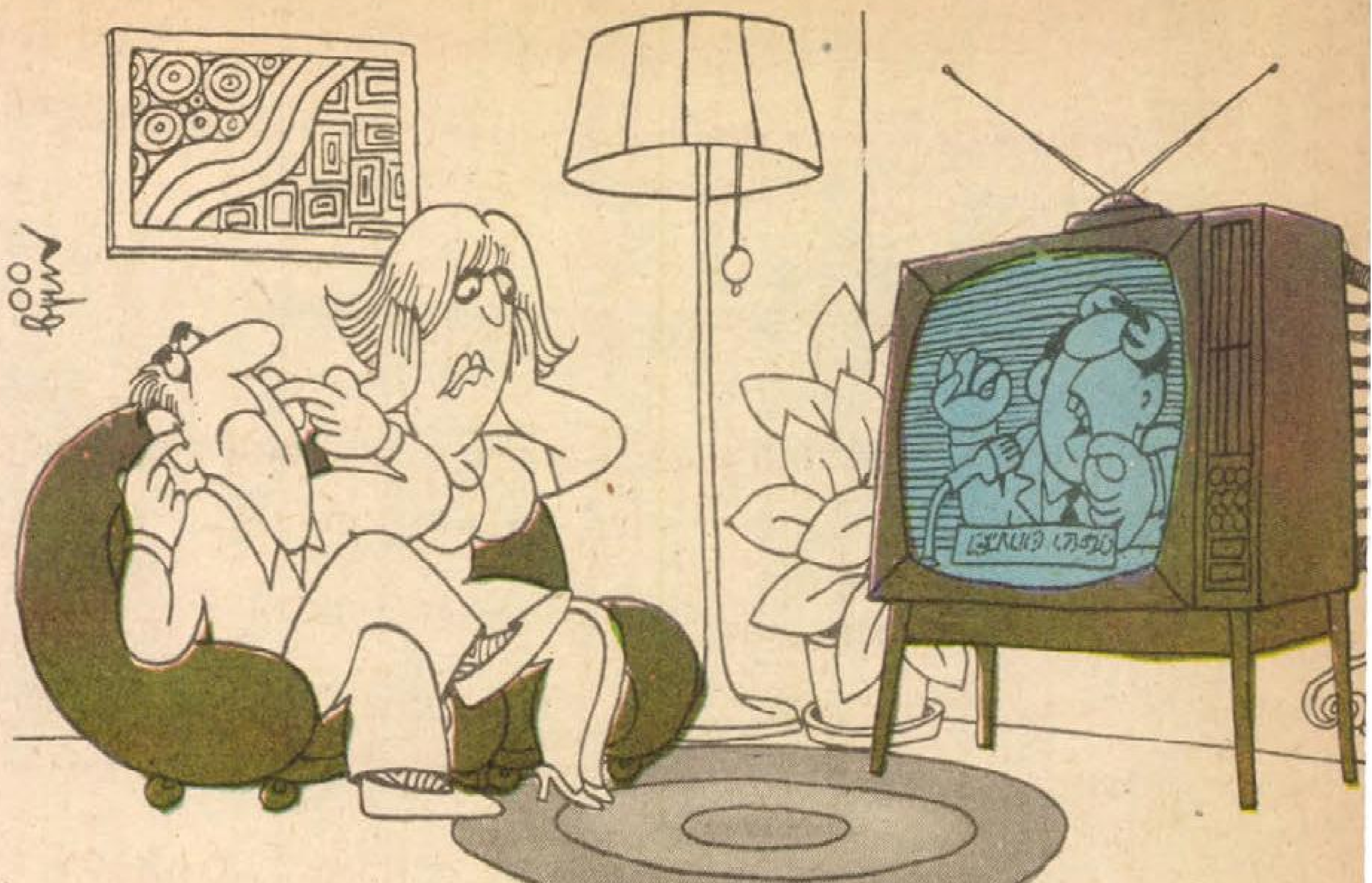
— *A nyugat-európai árakat fogjuk bemutatni budapesti éttermekben, üzletekben.*

— *Ez igen!*

— *Kaphat kilenc forintért kólát állva, ebédelhet egy fél pulóver áráért, és még jól sem lakott. Egyszóval teljesen turistának érezheti magát.*

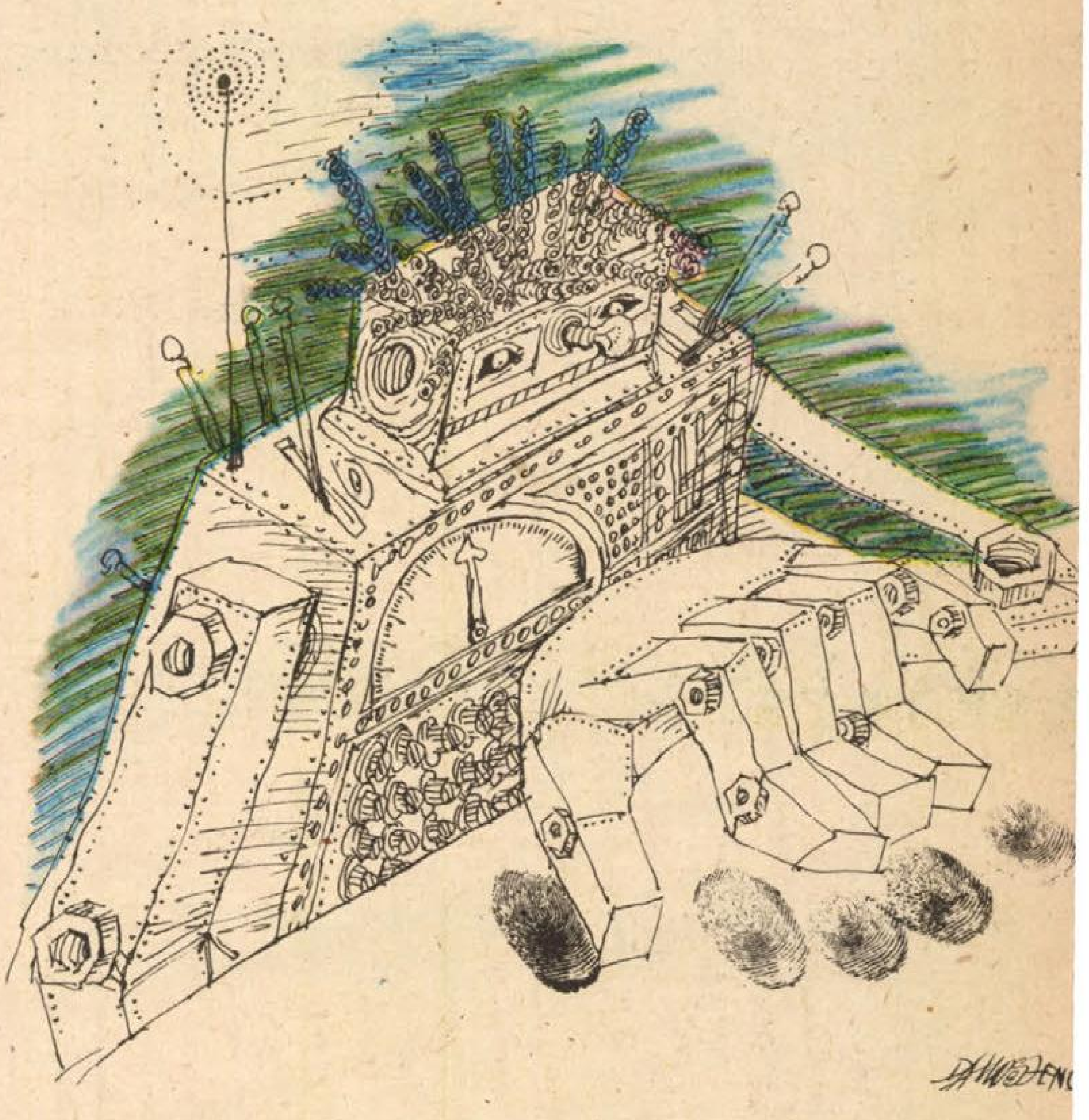
Tótisz András

Hamis

Várna
Balázs,
Hajdik,
Dallos,
Hegedű
Lehoczk

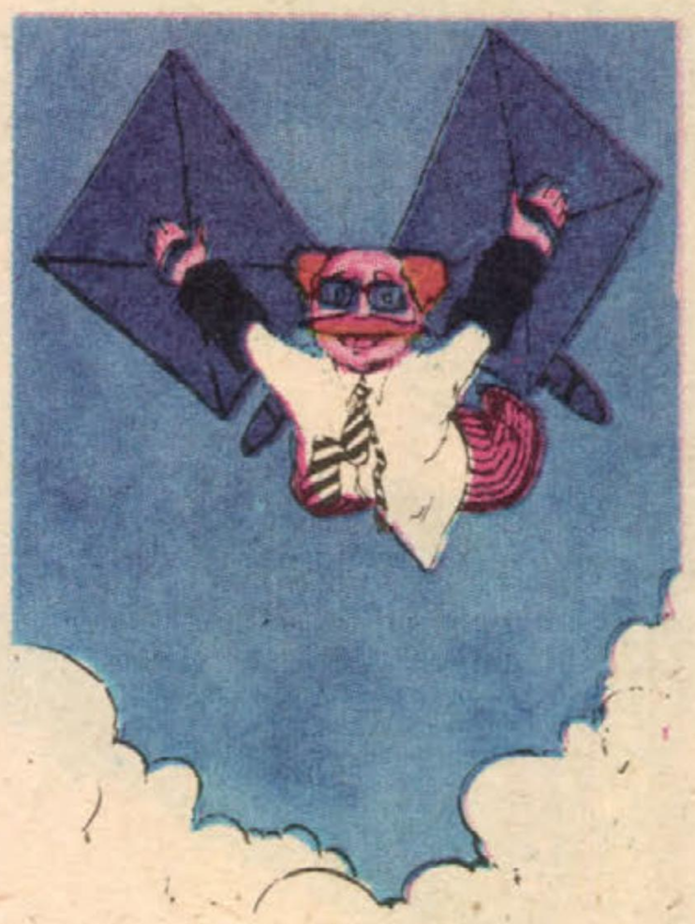

IMPORT HUMOR

INDIAI HELYZETKÉP

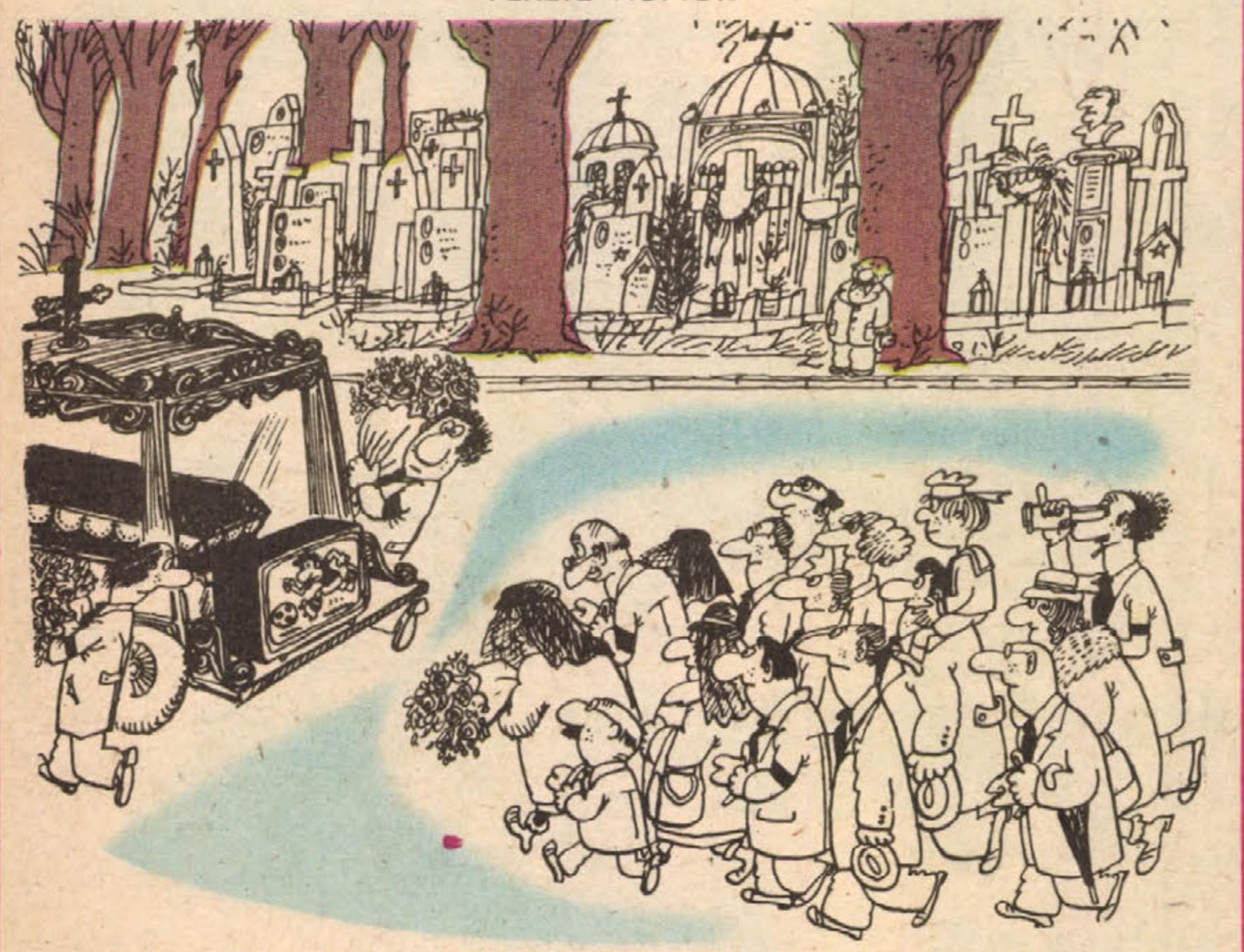
AJÁNLÓLEVÉL

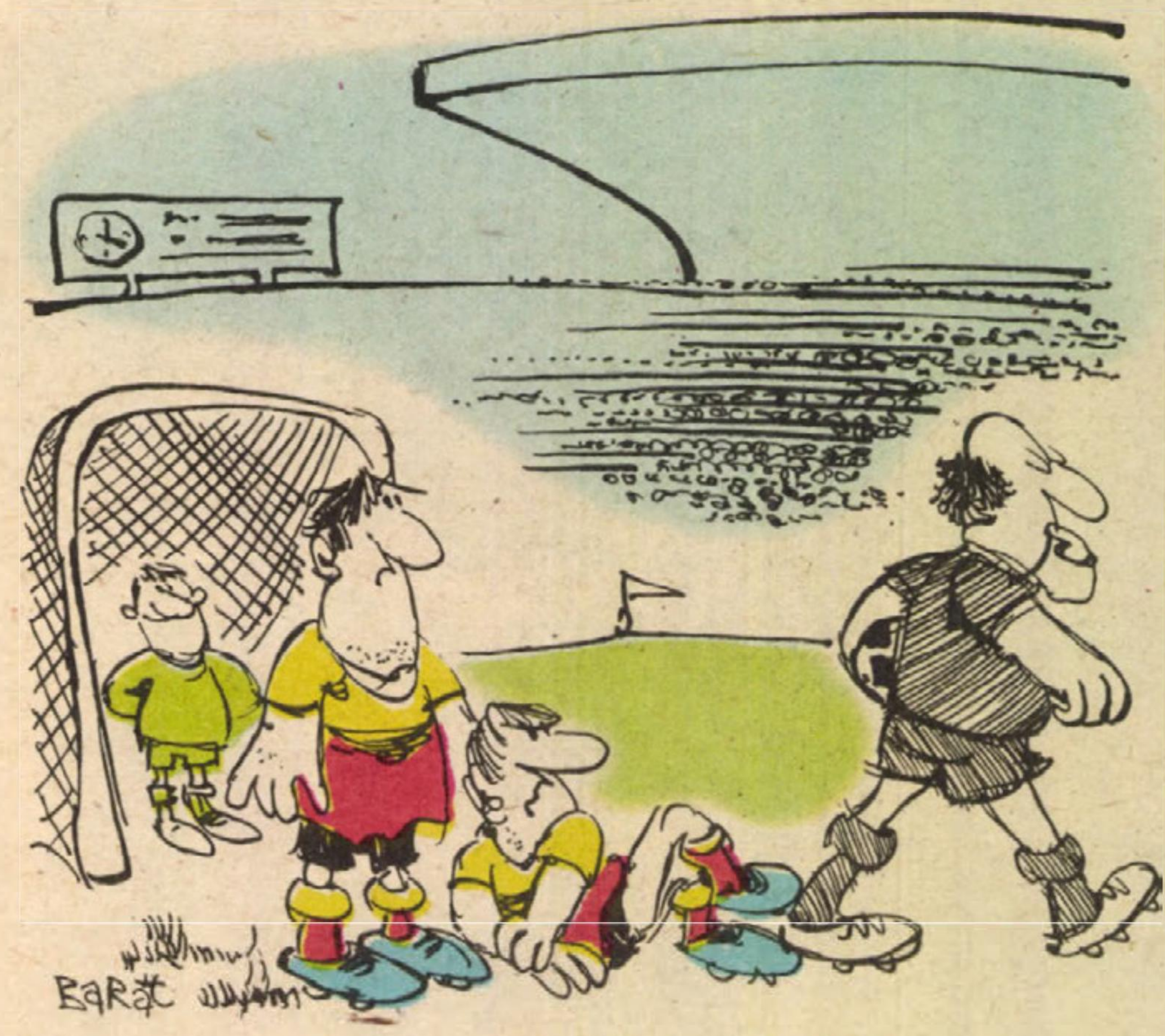

HA A FÉRJ EGYEDÜL MARAD...

FEKETE HUMOR

– Felfüggesztett tizenegyest ítélt...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két férfi beszélget.

– Hogy tetszik a házasság?

– Nem tetszik. Dohányozni nem merek, a presszóba nem merek eljárni...

– Ezek szerint sajnálod, hogy megnősültél?

– Nem. Még azt sem merem.

A szerelő sokáig matat a motorban, azután az autó alá néz és végül így szól a tulajdonoshoz:

– Tudja, ha ez ló lenne, azt javasolnám magának, hogy egyszerűen lője agyon!

AZ OLVASÓ OLDALA

VALAMI FONTOS ÉRKEZETT

Amikor már túl sokat álltam sorba a debreceni 2. számú postán, hogy átvegyem a munkaidőben kézbesített és általam át nem vett küldeményeket, megtettem észrevételemet

a hivatal vezetőjénél. Megnyugtatott, hogy utánanéz a dolognak, persze csodát ő sem tud tenni. El is feledkeztem a dologról egészen addig, amíg ismét kis cetli jelezte levélszekrényemben: küldeményem van, fáradjak utána a város másik végébe, a 2. számú postahivatalba. Befáradtam. Az ablak előtti tömegről azonnal megtudtam: a hivatal vezetője valóban nem képes csodára. Ugyanannyian álltak az ügyfelek és ugyanolyan kevesen keresgélték a küldeményeket. Ott akartam hagyni az egészet, de nem tudtam szabadulni a gondolattól: valami fontos érkezett nekem a postára, s végig kell várnom az előttem levő hosszú sor elfogytát. Végigvártam. Valóban fontos volt az ajánlott levél tartalma. A posta értesített, hogy bejelentésemet kivizsgálták, de nem tudnak változtatni a helyzeten. Levelükre nem tudtam mit válaszolni. Nem is akartam. Hogyne! Majd állhatok sorban még egy órát a viszontválaszért!

Gőz József

JÖJJ VISSZA HOZZÁM, KAZETTÁM!

Nyolc-tíz évvel ezelőtt az Ofotérthez beadott színes diapozitívok előhívása után a film kazettája még mellékelve volt a tasakban, amelyben a filmet visszakaptuk. Mintegy öt éve ezt a szolgáltatást — ami úgy látszik körülményes volt —, megszüntették, és helyette minden üzlet kapott havonta egy nagy zacskó üres kazettát, amit kiosztottak a kazettára megéhezett vevőknek. Az üzletek semmi jobbat nem tehetnek, mivel a labor, amelyet állítólag Pécsre helyeztek, nem hajlandó a kiürített kazettákkal foglalkozni, helyette a szemétre dobja azokat. Mi fotósok szeretnénk, ha az Ofotért vissza tudná juttatni nekünk saját kazettáinkat, márcsak azért is, mert forgalmaz 17 m-es kiszerelésű filmet is, amit kazetta hiányában nem tudunk mibe tekercselni.

Jutasi Andor
Budapest, Eötvös u. 19.
1067

RÉGI SZÉP KISINGEK!

A két évvel ezelőtt vásárolt kis ingek kifogástalan minőségben kiszolgálták két gyereket, az idén vettek azonban néhány hét után erős reparálásra szorultak. Nem értem, hogy ha már régebben tudtunk jó minőségű csecsemőinget gyártani, akkor most miért adnak el olyat, amelyik a legelső mosógépben való mosásnál szétfoszlik. Vagy talán bennem van a hiba és vissza kellene térnem a teknőben való mosáshoz?!

Rév Zoltánné
Budapest, Kérő u. 18. 1112

MI VAN A MÁJKRÉMBEN?

Nemrég „Szárnyaskrém libamájjal" feliratú konzervet vásároltam egy szombathelyi csemegeboltban. Sajnos, késő este akartam elfogyasztani a konzervet, és igen elcsodálkoztam, amikor a dobozban a májkrém helyett paradicsomot találtam. És nem is elsősorban az elmaradt vacsora, s a paradicsom és májkrém közötti árkülönbség nem hagyott nyugodtan aludni, hanem az a gondolat, hogy a „Hungavis" és „Terimpex" jelzésű, exportra szánt kitűnő „májkrémben" külföldön is pirosan csalódnak.

Hartmann Károlyné
Szombathely, Wesselényi u. 25. 9700

KARTALON FÉL NAP A KENYÉR

Szabadságon voltam, és gondoltam, hogy most fél óra igazán belefér a programomba a kartali kenyérbolt előtt jó kenyérért várakozni. A törzsvásárlók figyelmeztettek, hogy a fél órából valószínűleg fél nap lesz. És igazuk lett, az első fuvar friss kenyeret percek alatt elkapkodták, én meg vártam több mint három órát a következő szállítmányig. Aztán végre én jöttem sorra, már ki is néztem magamnak egy szép barnára sültet, amikor az eladó közölte, hogy az X. Y.-nak félre van téve. Kértem a következő kenyeret és azt követőt is, de azok is előre foglalt kenyerek voltak. Végül is eltelt hiába fél napom, rájöttem, hogy vevő és vevő között különbség van már a kartali kenyérboltban is, csak azt bánom, hogy nem bírtam ki egy egész napig a várakozást, mert az a kenyér már biztosan olyan finom lett volna, hogy megszólal.

Németh Ferencné
Kartal 2173

MEDDIG KELL A JOGOSÍTVÁNYRA VÁRNI?

Tudom, hogy egy-egy gépkocsi-kiutalásra esetenként három-négy évet kell várni. Én csak a jogosítványomra várok. 1979 januárjában megkezdtem a dunaújvárosi MHSZ-nél a tanfolyamot. Idén március 15-én sikeres KRESZ és műszaki vizsgát tettem. Aztán közel három hónapot vártam, hogy kocsira kerülhessek. Kisebb-nagyobb megszakításokkal — úgy érzem, nem az én hibámból — augusztus 9-én sikeres vizsgát tettem vezetésből, az előírt harminc (!) óra alatt. Most már csak a jogosítványomra várok, mert a vizsgabiztosom azt mondta, hamarosan kiküldik a címemre. Lehet, hogy az én jogosítványom kilenc és fél hónap után születik meg?!

Pólinkó Károly
Ercsi, Jókai u. 25. 2451

TÜCSÖK és BOGÁR

Világos: ne gyújtsunk rá az utcaseprőre!
(Békéscsabán fotózta Császár Lajos)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

lentős szerep jutott a társadalmi aktíváknak. A résztvevő csapatok különböző helyezéseket értek el. Hasonlóképpen egyénileg is jó eredmények születtek.

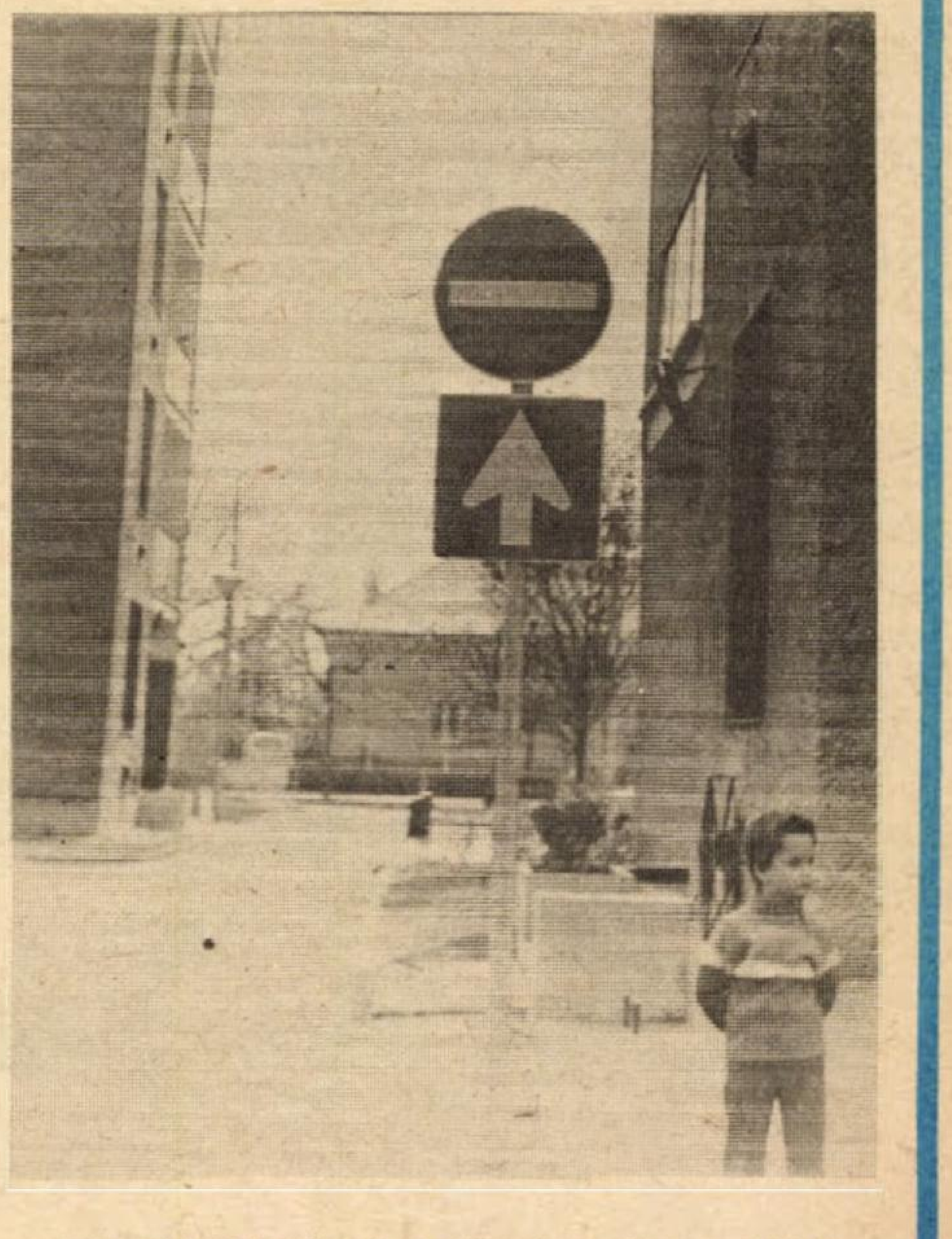
Tele van az élet meglepetésekkel!
(A Nógrád című lapban észlelte Herczeg György, szécsényi olvasónk)

Húskombinát lesz a Húskombinát

Most esett le a kő a szívünkről!
(A Tolna megyei Népújságban találta Bali János, decsi olvasónk)

Kerecsend, Fő út 46. sz. alatt 16 hónapos jól nevelt üszőborjú eladó.

A jól nevelt kisborjú mindennap kétszer kezet csókol anyukájának, a tehénnek, mely szülte őt...
(A Heves megyei Népújság apróhirdetései között bukkant rá Ferenc József hevesaranyosi olvasónk)

Nyomatékkal: behajtani még a kötelező haladási irányból is tilos! Avagy, menni, vagy nem menni?
(Csepelen fotózta Engelhardt Attila)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Doktor úr, nem tudok elaludni, írjon elő valami altatót.
— Tessék.
— És ha ez nem használ?
— Akkor kapcsolja be a tévét...

ÚJ NAGY REJTVÉNYPÁLYÁZATUNK INDUL A JÖVŐ HÉTEN!

7×5=35

PÁLYÁZATUNK JÁTÉKSZABÁLYA:

1980-ban 35 éves lesz a Ludas Matyi. Az eltelt 35 esztendő minden évéből kiválasztottunk egy-egy rajzot, összesen tehát harmincöt, lapunkban megjelent karikatúrát. Ezekből a rajzokból hat hónapon át havonta közlünk öt-öt karikatúrát a harmincöt év valamelyik évfolyamából, vagyis pályázatunk végéig mind a harmincöt évből szerepel egy-egy rajz a Ludas Matyiból.

A feladat: *Versenyzőink tippeljék meg minden hónapban, hogy az esetenként közölt öt karikatúra melyik évben jelent meg.* A tippeléshez tipp-szelvényt mellékelünk, melyet a totószelvények módján kell kitölteni. A megtippelt öt évszámot x-jellel kell áthúzni.

Játékunk hasonlít a lottóhoz, mégsem hasonló hozzá, mert *nem igazán szerencsejáték.* A feladványrajzokat ugyanis úgy választottuk ki, hogy *jellemző lesz* arra az évre, amelyben megjelent. Így a versenyző, aki tájékozott volt és vissza tud emlékezni az elmúlt 35 év politikai, gazdasági és kulturális eseményeire, biztosabban tudja megtippelni a rajznak megfelelő számot, mint az a versenyző, aki csak a szerencséjében bízva tippel. Versenyzőink természetesen játszhatnak több szelvénnyel is, akár a lottón.

Minden hónapban értékeljük az *öttalálatos* szelvényeket. A SKÁLA ÁRUHÁZ minden hónapra négy darab ötszáz forintos vásárlási utalványt ajánlott fel nyereményül, melyeket havonta a legtöbb találatot elértek között kisorsolunk.

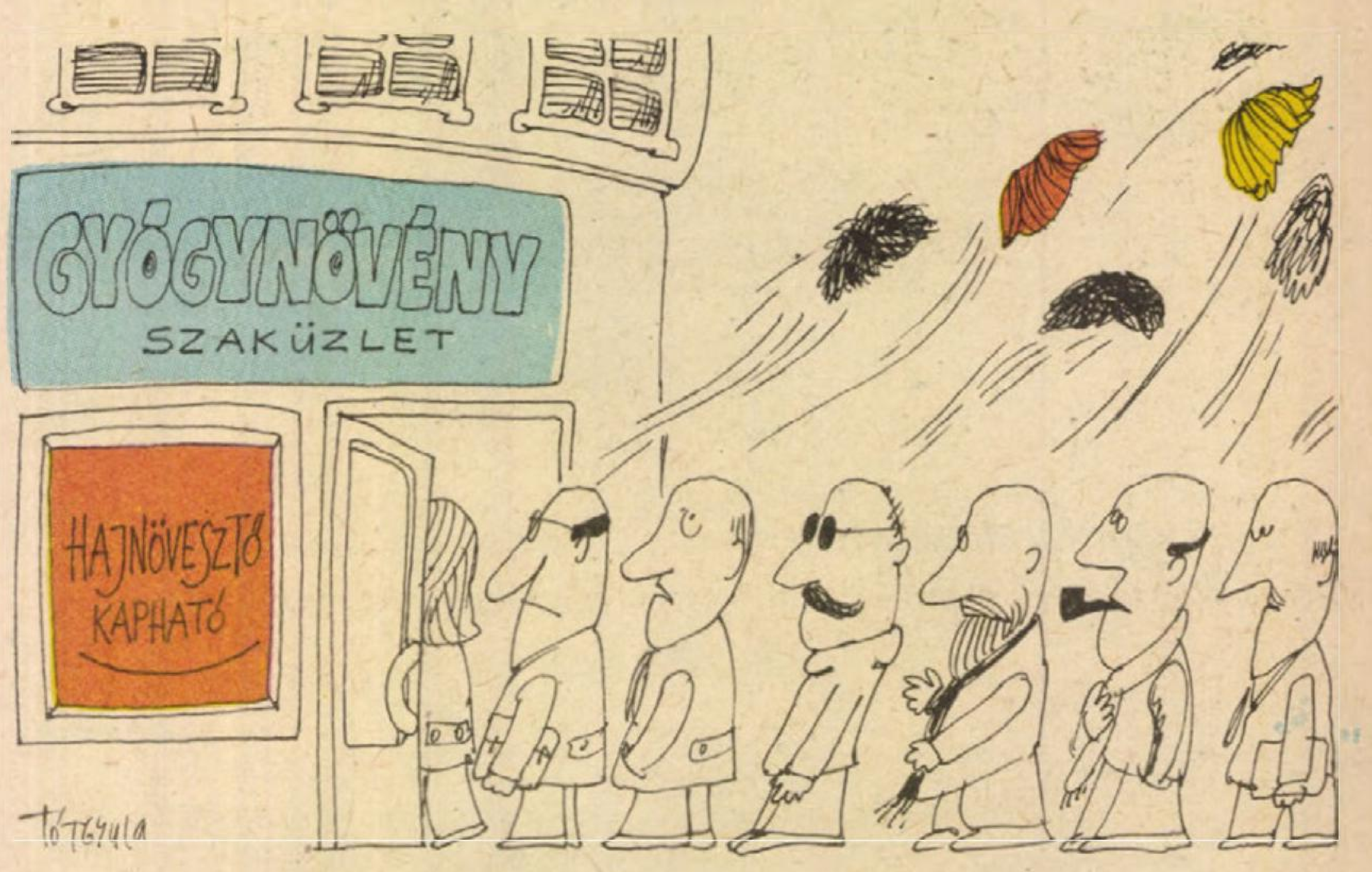
Továbbá versenyzőink havi szelvényeit — találatait — hét hónapon át összesítjük, és azok között, akik a 7×5 lehetséges találatból a legtöbbet elérték, értékes fődíjakat sorsolunk ki 1980 májusában, a Ludas Matyi harmincötödik születésnapján. A fődíjak között lesz **televíziós készülék, kempingkerékpár, rádió.**

A jövő hétfőn induló játékhoz sok szerencsét kívánunk!

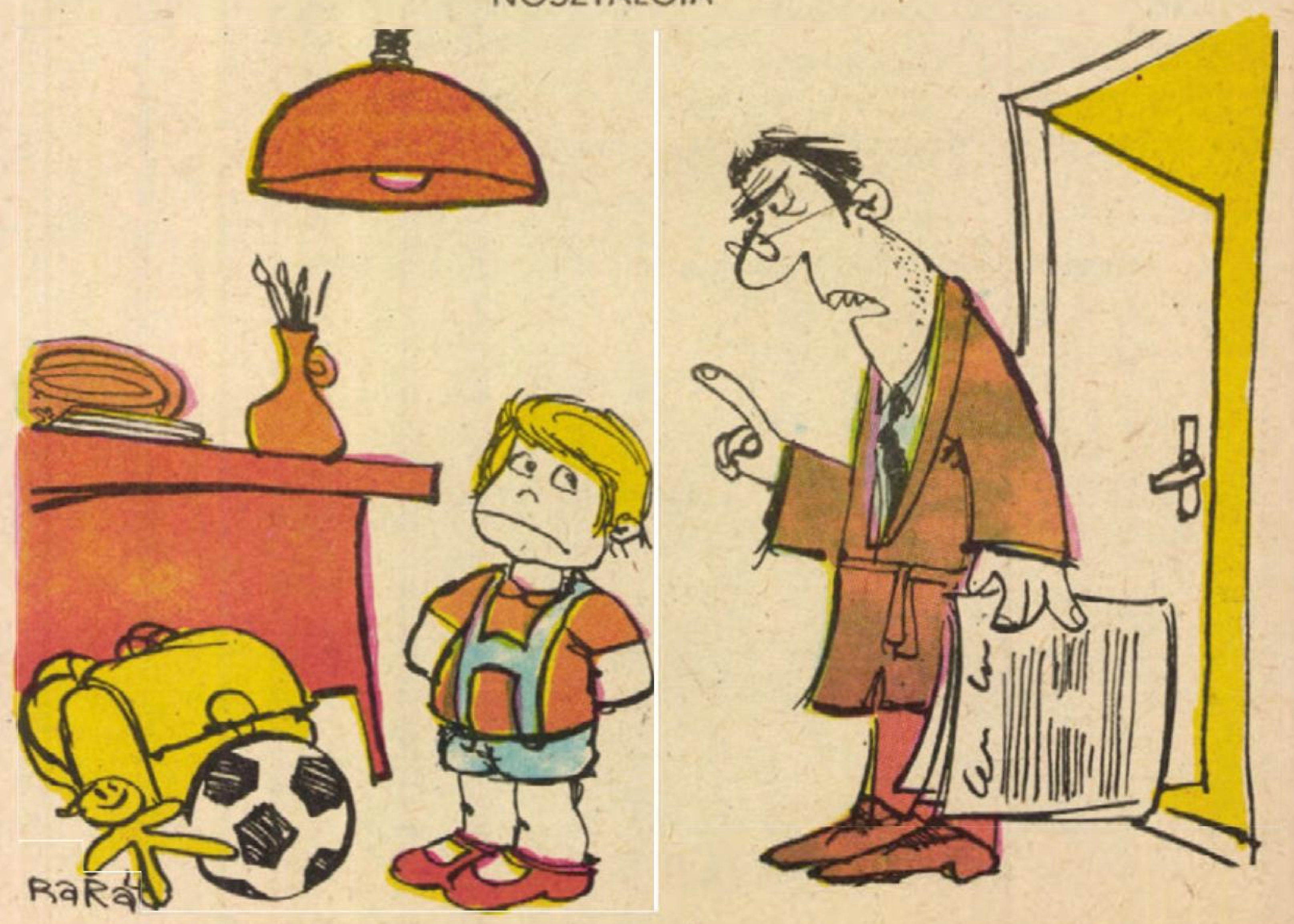
a Ludas Matyi szerkesztősége

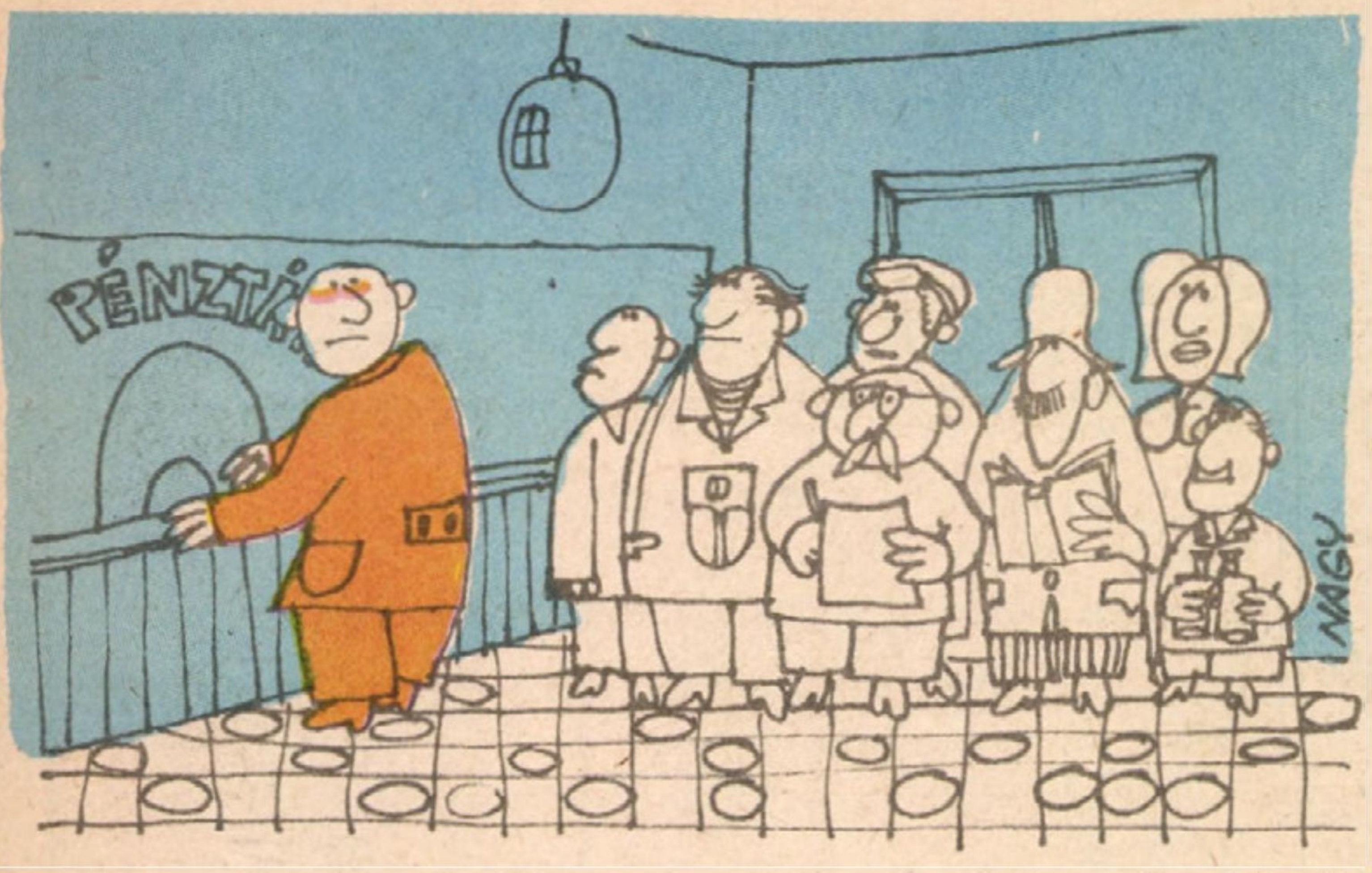
SZELES IDŐ

NOSZTALGIA

— Értsd meg fiam, suszter már csak a cipőgyárban lehetsz...

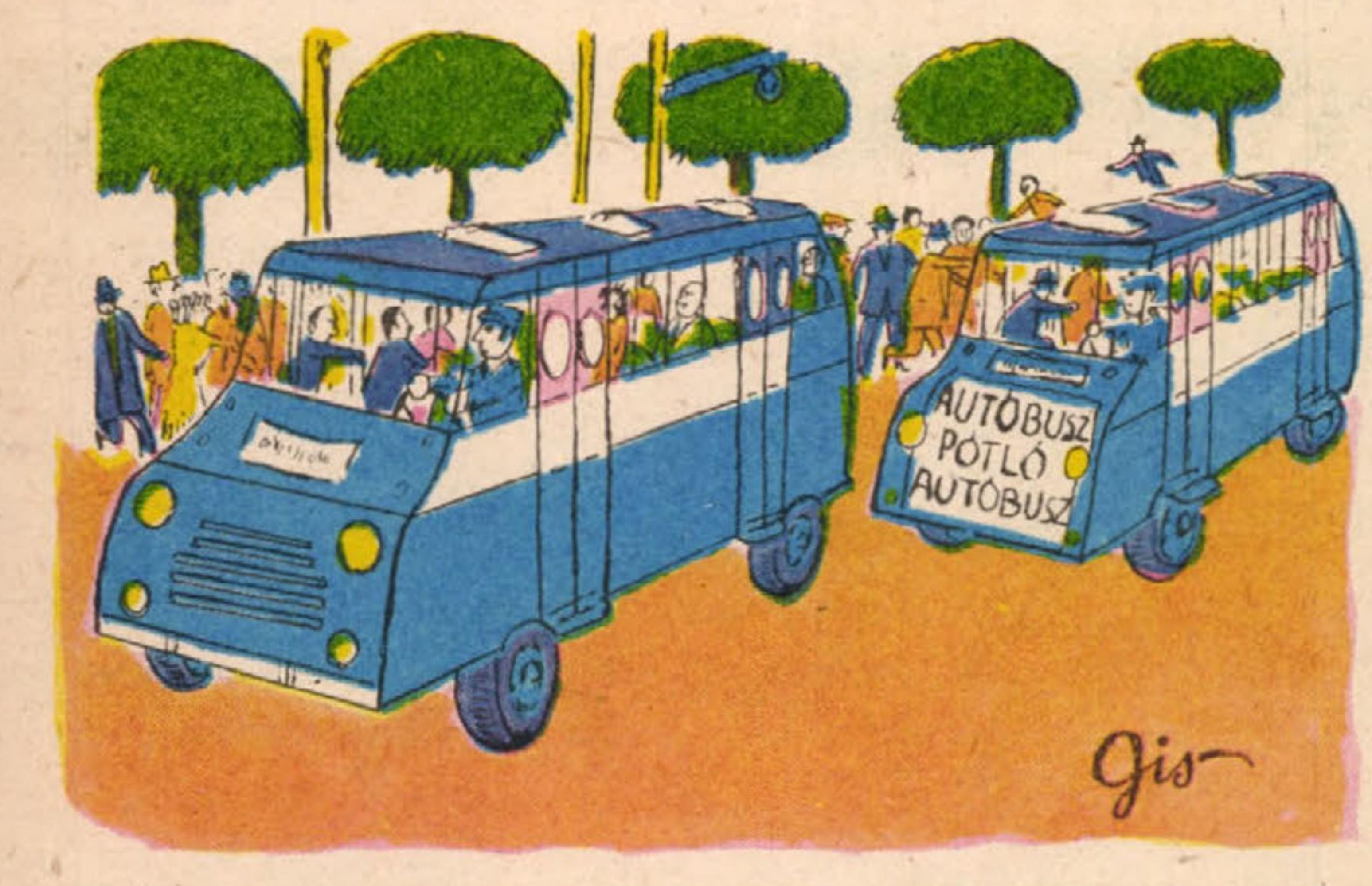

– Ellenőrizzük, hogy a kifizetett forintok mögött reális teljesítmény áll-e...?

ESTI KÍSÉRTET

ELKELNE...

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977 Telefon: 335-718

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959 Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással 79.2308/2-39 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre

Index: 25 504

ISSN 0134–0611

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Kérem, ez a mi cégünk legújabb remeke... Óra, mutató és számok nélkül!

— De akkor hogyan tudjuk meg, hogy hány óra van?

— Csak tessék bármikor betelefonálni hozzánk, készséggel megmondjuk!

*

— Tudod, az én feleségem csak beszél, beszél, beszél és egyre beszél...

— Te jó isten és miről tud ennyit beszélni?

— Azt eddig még nem mondta meg nekem.

Statisztika és gyakorlat

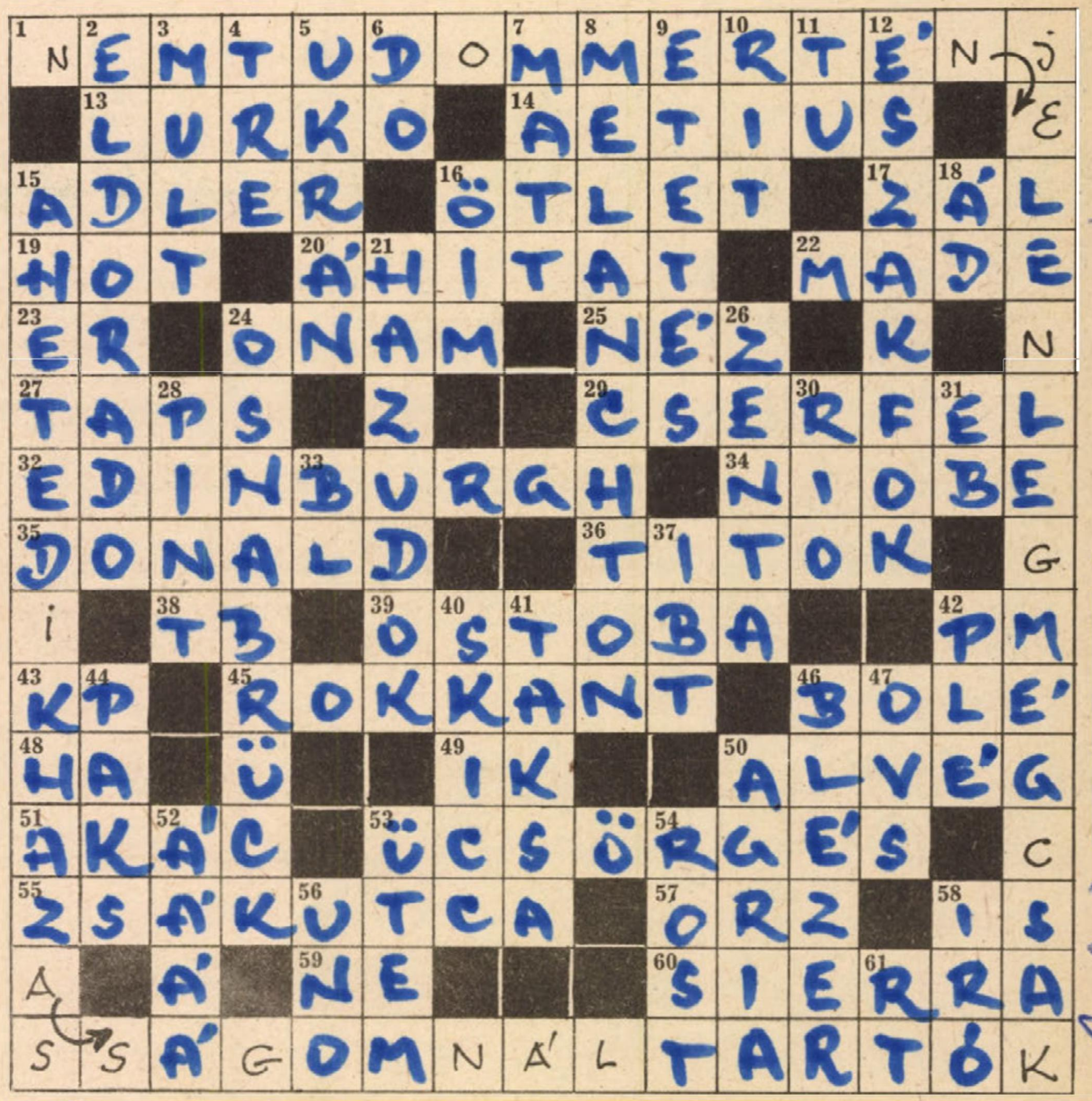
Klovácsnak mondja a barátja: — Olvastad? A statisztika szerint minden nyolc házasságból csak egy boldog! Klovács eltűnődik, majd így válaszol — vízszintes 1 — függőleges 15. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb október 1-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Pajkos kölyök
14. Római hadvezér, Attila legyőzője
15. Az indviduális lélektan osztrák „atyja"
16. A humorista létalapja
17. Fordított betegség-tünet
19. .. dog (virsli, kifliben)
20. Emelkedett érzelmi állapot.
22. .... in Hungary
23. Német „ő"
24. Fordítva: erdei meselény
25. A szemét használja
27. A tetszés jele
29. Pörlekedik
32. Nagy város Skóciában
34. Mitológiai anya, akinek fiait lenyilazták
35. Walt Disney híres kacsája
36. Psszt! Ne tudja meg senkisem!
38. Tiszteletbeli
39. Korlátolt alak
42. P. M.
43. Készpénz
45. Csökkent munkaképességű ember
46. Gyümölcsből, szeszes italból készül
48. Kötőszó
49. Igevégződés
50. A falu egyik része
51. Fürtös virágú fa
53. Tétlen üldögélés
55. Csak visszafelé van kiút belőle
57. B-vel: föld alatt lakó emlősállat
58. Szintén
59. Neon vegyjele
60. .... Nevada (hegység Spanyolországban)

FÜGGŐLEGES

2. Mesebeli gazdag ország
3. Ami soha vissza nem tér
4. Három — olaszul
5. A Szovjetunió egyik népe
6. A törzshangsor első hangja
7. A sakkjátszma vége
8. Luther művének folytatója, reformátor, humanista (1497—1560)
9. Állatápoló feladata
10. Zenei műsző rövidítése
11. Te — latinul
12. „Vagyok mint minden ember fenség, ... titok, idegenség." (Ady)
16. Ö. I. M.
18. Ad
21. Valótlant állítok
24. Német város, egy történelmi békekötés színhelye
26. Ma jugoszláviai város, 1697-ben nagy csata színhelye
28. Régi űrmérték
30. ... de Janeiro
31. Négylábú
33. B. L.
37. I. B. T.
40. Könnyed vázlat
41. Megszabott díj, árszabás
42. Bádog, ahogy kiejtjük
44. Helység a Duna mellett
46. Gallér nélküli szövetkabát, többnyire aranygombokkal
47. O. V. S.
50. Eger neve az ókorban
52. Azonos betűk
53. A ritmus alapegysége
54. Növényi sejtképződmény
56. Az ENSZ angol neve
58. Szellemi alkotó
61. Részvénytársaság

OKOS ÁLLAT

című keresztrejtvényünk megfejtése:

Ha idegen kocsi jön, megugatja, ha revizor jön, csóválja a farkát.

200—200 forintot nyert:

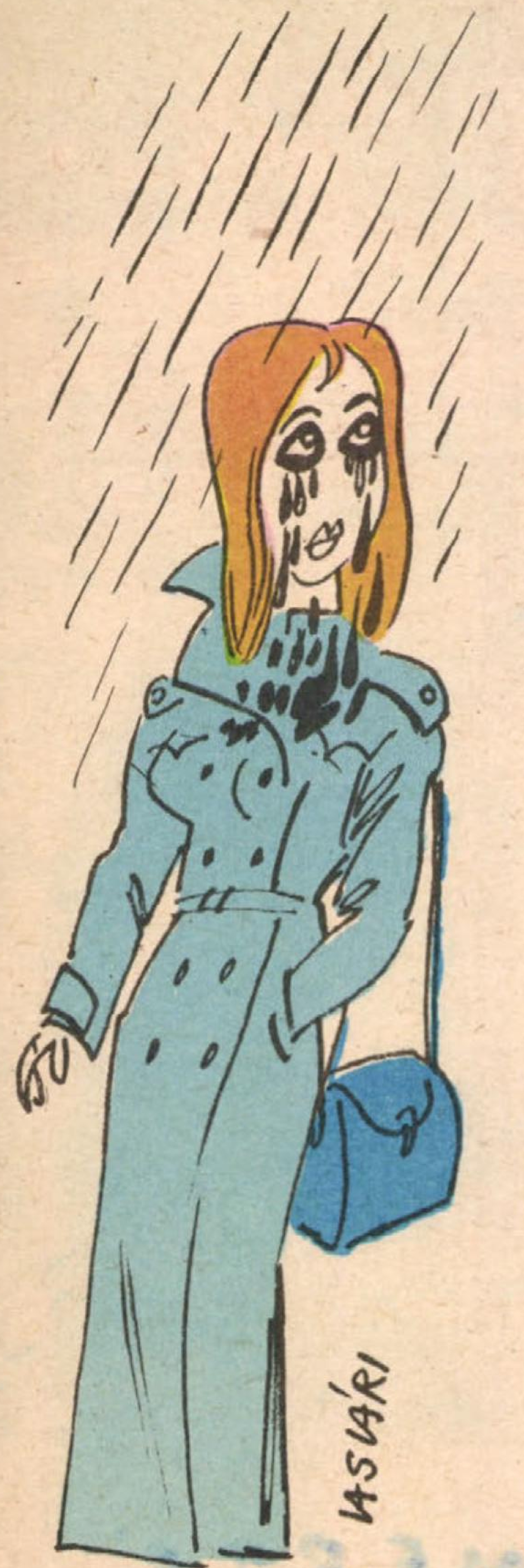
Szentpéteri Györgyné, Nagykőrös, Baross G. u. 19. 2750

Szekeres Sándor, Nagykanizsa, Határőr u. 14. 8800

Végh Noémi, Jobbágyi, Lakótelep, 8. ép. A/9. 3063

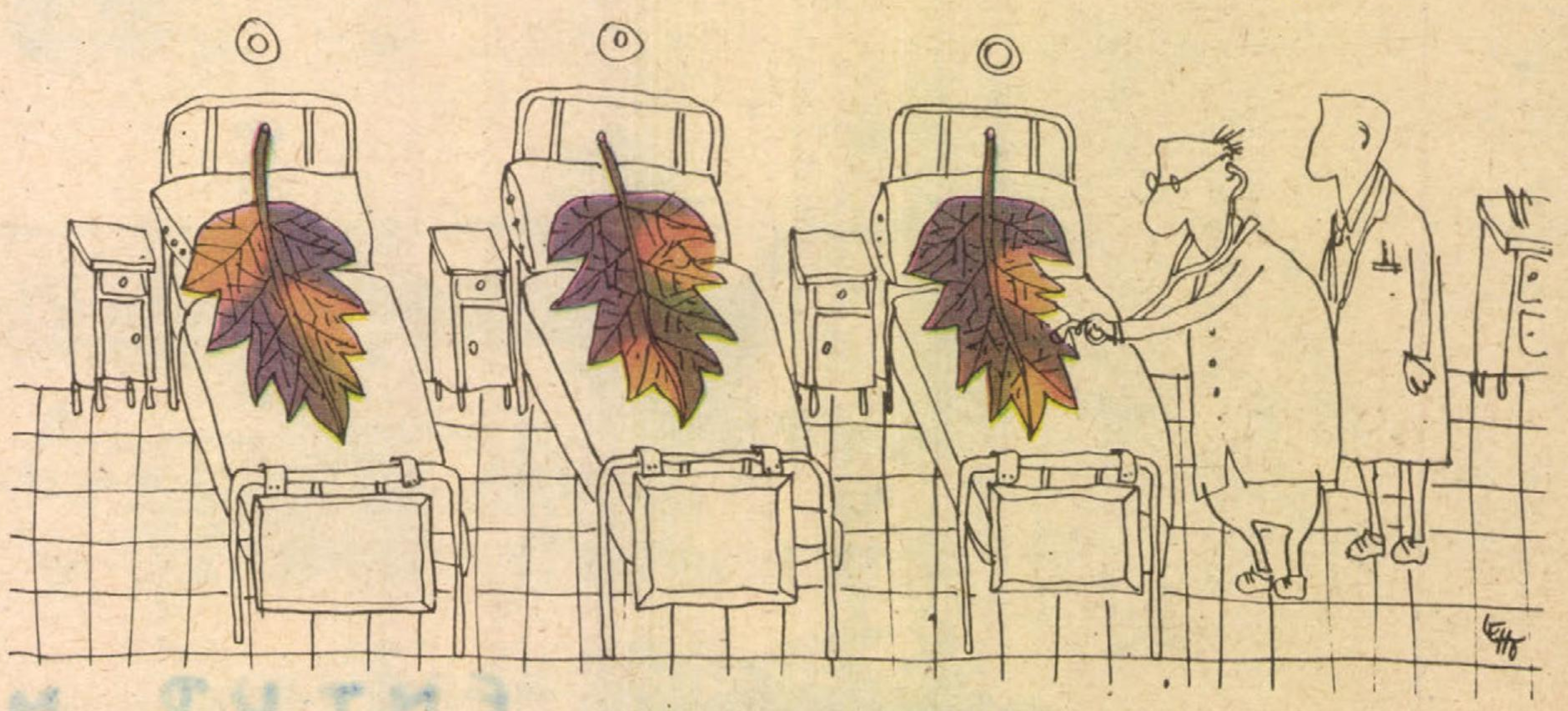
A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A MAGYAR TENGER TITKAI

REJTETT OLAJTARTALÉK

– Na, egy darabig el leszek látva üzemanyaggal . . .